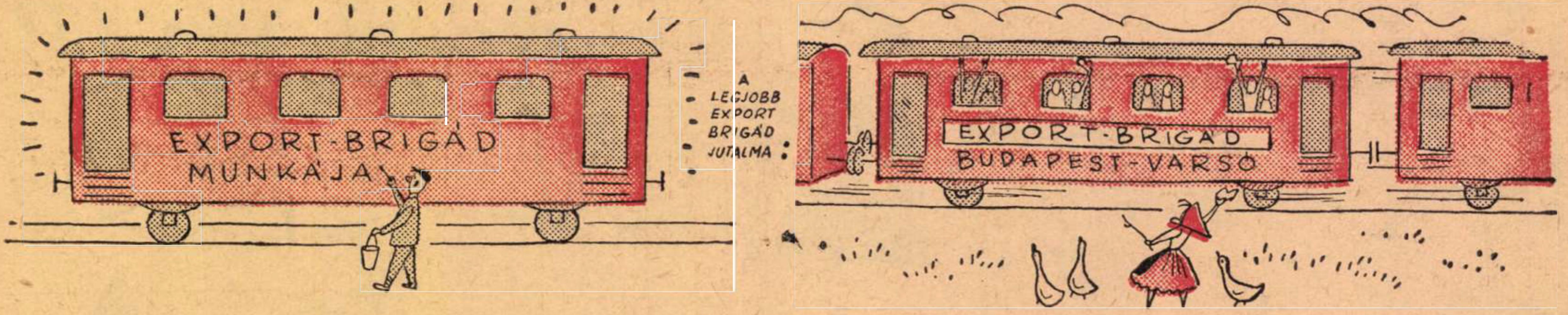
XI. évfolyam, 22. szám
1955. június 2.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

DISZ-szemle a DISZ-kongresszus előtt

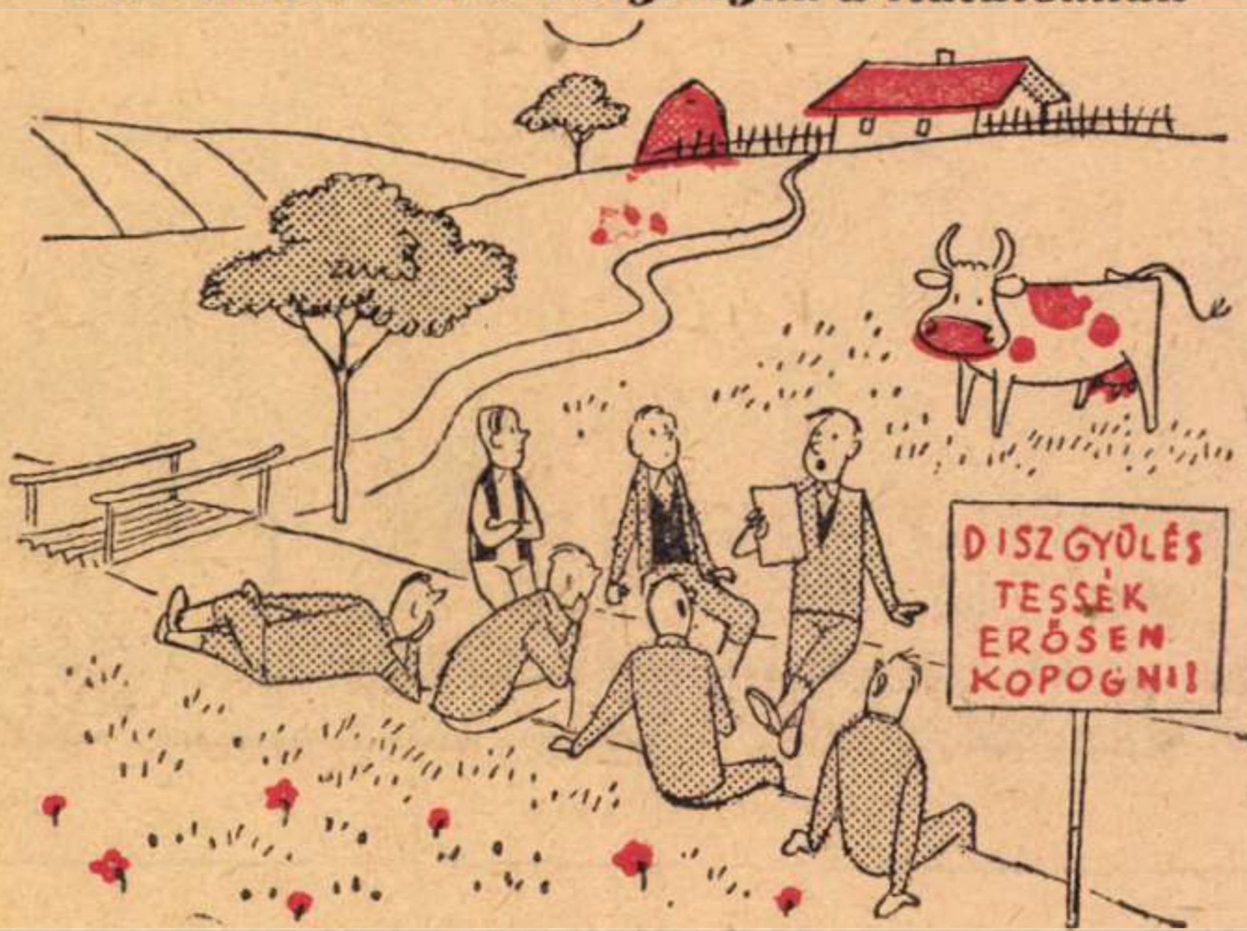

Múlik az idő

— Hiába, Pista, öregszünk… A bukaresti VIT-en ismerkedtünk meg és hamarosan itt a varsói…

Sok faluban nincs helyiségük a fiataloknak

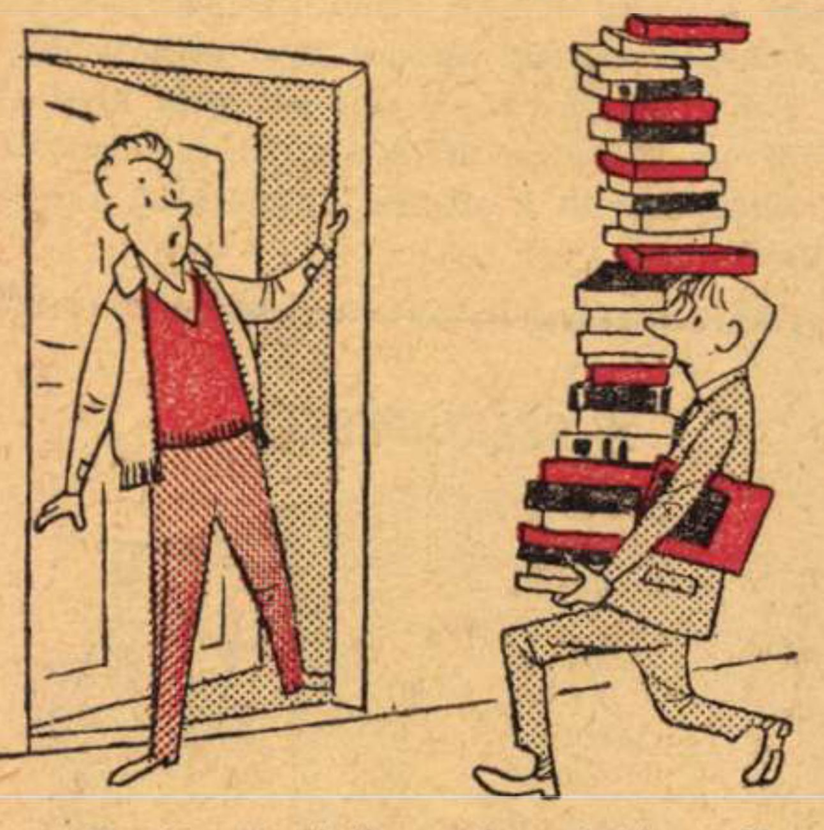

Tizenhat éven aluliakat nem szolgálnak ki a Népbüfében

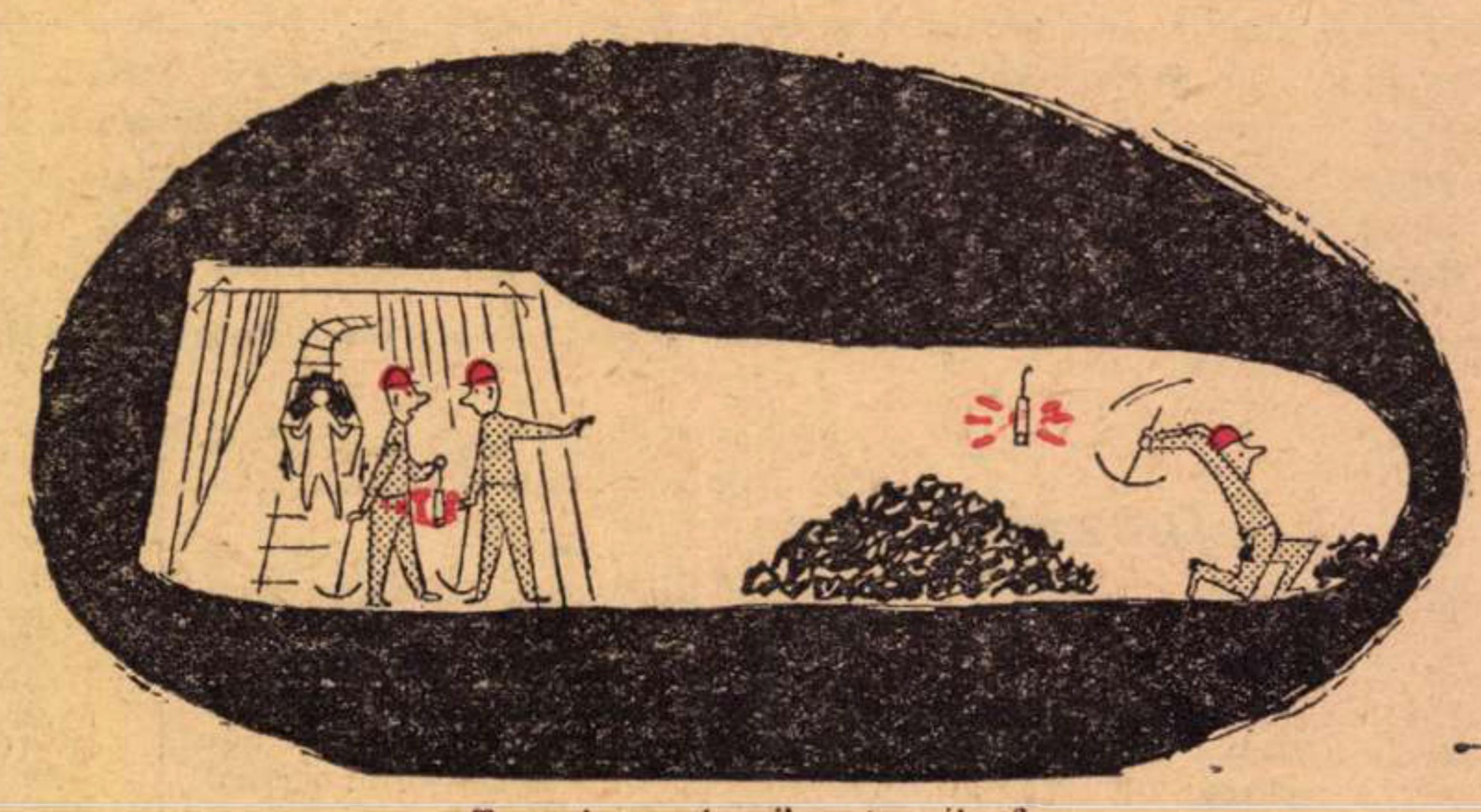
— Mondtam neked, hogy őt küldjük piáért, az ő szakállára adnak!

Vizsga előtti hajrá

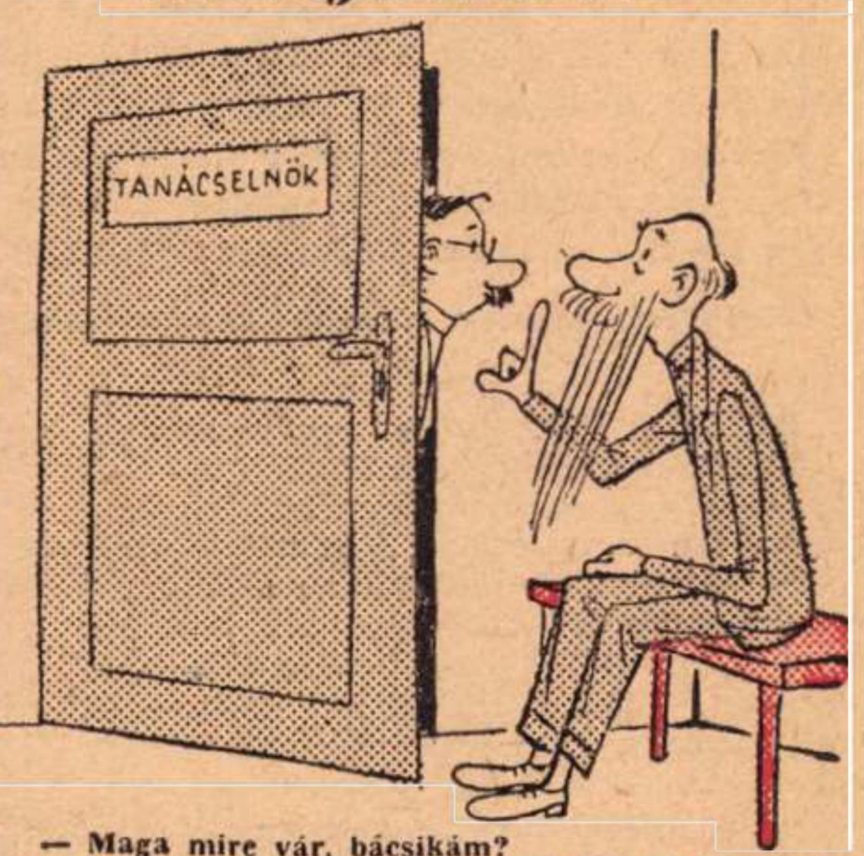
— Mondd, mit csinálsz ezzel a sok könyvvel?
— Holnap lesznek a vizsgák és át akarom nézni a kötelező olvasmányokat…

Tudja a célt

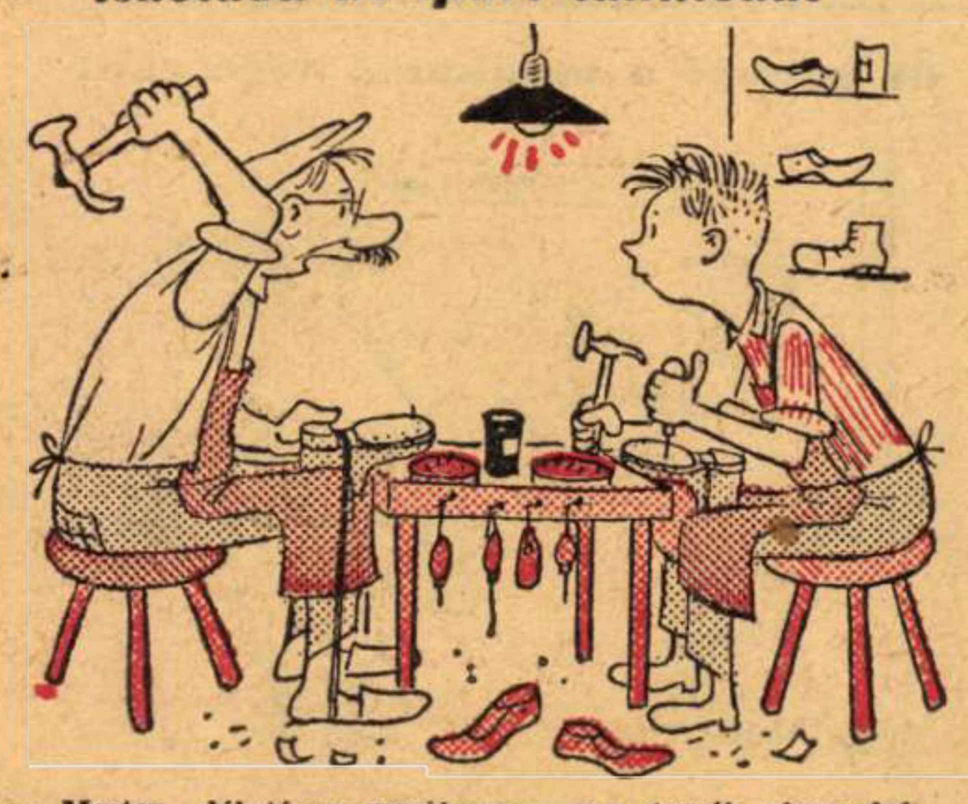
— Te, ez hova rohan ilyen tempóban?
— A varsói VIT-re…

Némelyik falusi tanács nem segíti a DISZ-t

— Maga mire vár, bácsikám?
— Eredetileg mint DISZ-titkár jöttem támogatást kérni, de olyan sokáig vártam, hogy most már inkább öregségi pótlékot kérek!

Egyes kisiparosok nem engedik iskolába az ipari tanulókat

— Mester, délutánra mozijegyem van, tessék elengedni…
— Mozijegyed? Biztosan iskolába akarsz menni, te tekergő.

Ahol gyengén megy a szervezés

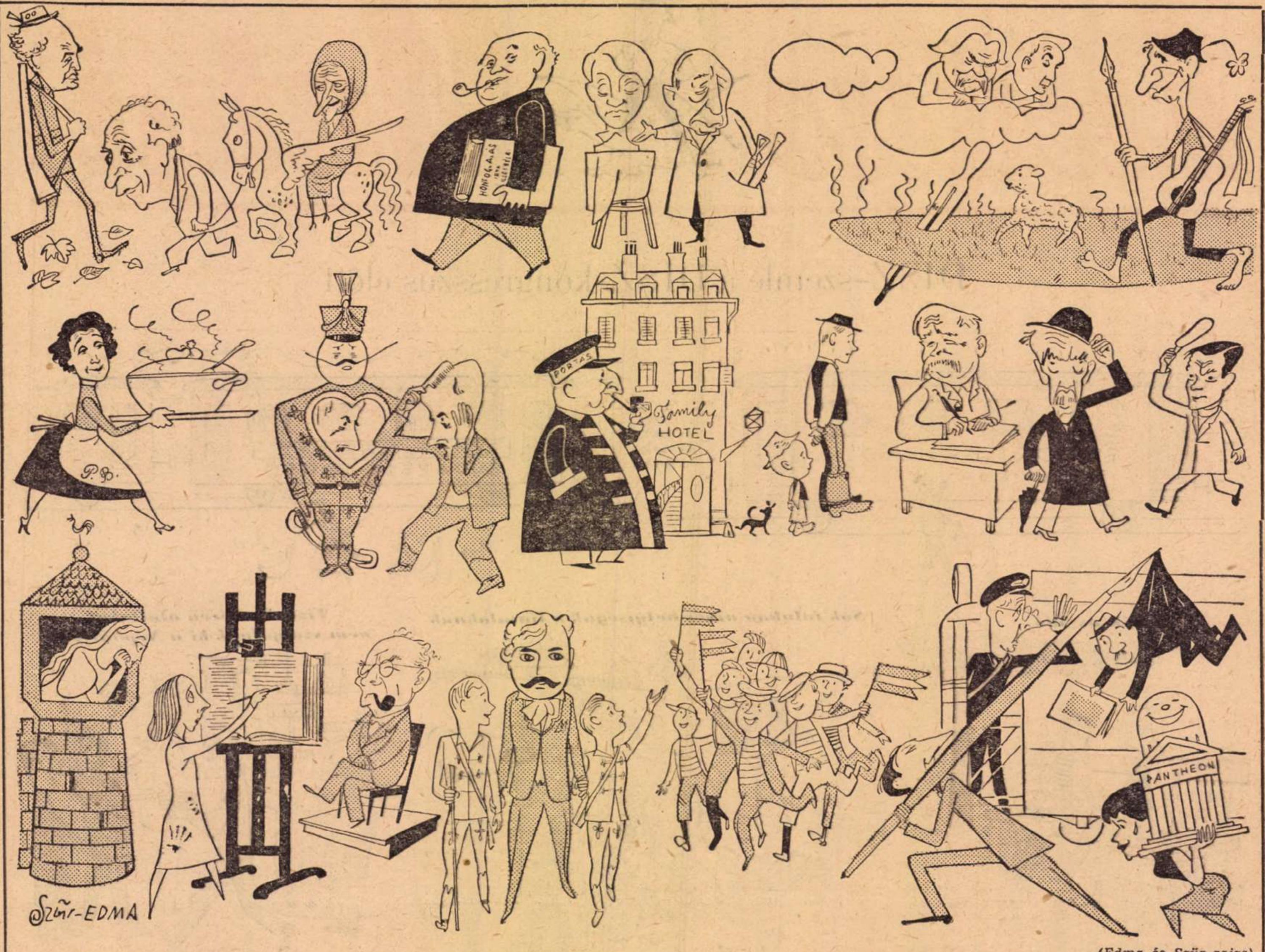
DISZ-titkár: Így végre sikerült összehozni a tagokat…

Aki halmozza a funkciókat

— Milyen ügyben óhajt beszélni velem?

KÖRKÉP A KÖNYVHÉTRŐL

(Edma és Szür rajza)

Itt látható Füst Milán, akinek Őszi vadászata a nyár eseménye. Déry Tibor éppen a Parnasszus felé vezeti a Lovat és az öregasszonyt. Illés Béla jogos büszkeséggel viszi a Honfoglalást, amely valóságos Kárpáti rapszódia. Bölöni György az igazi Adyt mintázta meg. Móra Ferenc és Móricz Zsigmond számára az Aranybárány és a Forró mezők is megszerezte a halhatatlanságot. Tersánszky Józsi Jenő egészen egyéni hangja a Vándorban, s a gitárjában is megnyilatkozik. Palotai Boris Ünnepi vacsorájával a maga részéről is gondoskodik arról, hogy a könyvvásárló közönség ne maradjon éhen. Rideg Sándor huszárjának szíve van, méghozzá Tükrösszívű a vitéz úr. Heltai Jenő Family Hotelja a legvidámabb magyar szálloda. Veres Péter Három nemzedékje közül kettő izgatottan várja a harmadikat. Kuczka Péter „Jónapot" kíván Szabó Pálnak, aki a Tavaszi szélben csak annyit tesz hozzá, hogy különösen a gyümölcsnek kellene egy kis jó nap. Jókai Mórnak nem kell aggódnia, mert a Lőcsei fehér asszony eléggé fehér. Oelmacher Anna prózában festette meg Pór Bertalan arcképét. Bródy Sándor Egri diákjai látható megértéssel és szeretettel köszöntik a Pál utcai fiúkat. Végül: aki nem hiszi el a humoristáknak, hogy Nehéz szatirát írni, az próbálja utánacsinálni, s ehhez némi útbaigazítást ad a Tréfás kalauz. Ha aztán sikerül a szatira, alkotójának reménye van arra, hogy bekerüljön a Nevető Pantheonba.

A rejtelmes *telefonszám*

A KILMINEV, teljes nevén a Kilincstisztítószerek Minőségét Ellenőrző Vállalat, nemrégen költözködött régi helyiségébe. A vállalatnak aránylag rövid fennállása alatt ez a hatodik költözködése volt, de minthogy végre most odakerült, ahonnan kiindult, mindenki meg volt elégedve. Csak még be kellett építeni azokat a falakat, amelyeket az azóta ottjárt hivatalok lebontottak és le kellett bontani azokat, amelyeket emeltek, továbbá be kellett falazni a rossz helyen áttört ajtókat és át kellett törni az ugyancsak rossz helyen befalazottakat, egyébként minden rendben volt. Kovács osztályvezető, aki szintén visszakerült régi szobájába, régi helyén, régi íróasztala mellett éppen azon a régi anekdótán tűnődött, amelynek szereplői megették a békát, amikor a szomszéd szobából belépett Ilonka, a vállalat nemrég felvett, kedves alkalmazottja.

— Osztályvezető elvtárs — mondotta, egy cédulával a kezében —, most már minden rendben volna, de a telefonszámaink között ide fel van írva egy idegen szám, amelyet nem ismerek.

Kovács, aki el volt merülve gondolataiba, szórakozottan felelte:

— Hát akkor ismerkedjék meg vele. Hívja fel és állapítsa meg, hogy kinek a száma.

Ilonka kiment, becsukta az ajtót és feltárcsázta a számot.

— Halló! — jelentkezett a kagylóban egy férfihang.

— Halló, KILMINEV — szólt Ilonka.

— Igen!

— Tudom, hogy igen, de ott kicsoda? — kérdezte Ilonka egy kissé türelmetlenül. A párbeszéd a következőképpen folytatódott:

Férfihang: „Ott"? Hol?

Ilonka: Maga nem tudja, hogy hol van?

Férfi: Hogyne tudnám!

Ilonka: Akkor miért kérdezi?

Férfi: Én kérdezem? Maga kérdezi.

Ilonka: Akkor legyen szíves, válaszoljon!

Férfi: Szívesen. Mire?

Ilonka: Arra, hogy maga hol van.

Férfi: A szobámban.

Ilonka (egyre idegesebben): De hol van a maga szobája?

Férfi: Hja úgy, maga a földrajzi fekvésemre kiváncsi.

Ilonka: Az ördög kiváncsi a maga fekvésére!

Férfi: Ne izgassa magát, a földrajzi fekvésemről van szó. Pontosan megmondom: északi szélesség 19, keleti hosszúság 47 és fél. Tudtommal ez Budapest földrajzi fekvése.

Ilonka (kitör): Hallja, ez mégis szemtelenség, hogy ilyen ostobaságokkal tart fel a hivatali munkámban, maga hülye!

Férfi (most már ő is megharagszik): Hivatali munkájában? Hülye? Hát akkor legyen szíves, kapcsolja ide az osztályvezetőjét.

Ilonka: Azt hiszi, hogy megijedek? Hát majd idehívom, mert átkapcsolni nem tudom!

Levágta az asztalra a kagylót és benyitott Kovácshoz, aki éppen telefonált.

— Kérem, osztályvezető elvtárs — szólt Ilonka felhevülten — jöjjön át egy percre a telefonhoz. Valami hülye be akar engem árulni magánál és azt hiszi, hogy félek.

Az osztályvezető rámeredt, majd a kagylóra nézett, aztán újra Ilonkára és mint akinek egyszerre világosság gyúl az agyában, elámult hangon kérdezte:

— Mi? Hát maga az?

— Én? Kicsoda?

— Az, aki itt gorombáskodik velem a telefonban!

Ilonka csak most kezdte megérteni, hogy a szóbanforgó szám egyike annak a három telefonnak, amely Kovács asztalán a nagy forgalom gyors lebonyolítását van hivatva biztosítani.

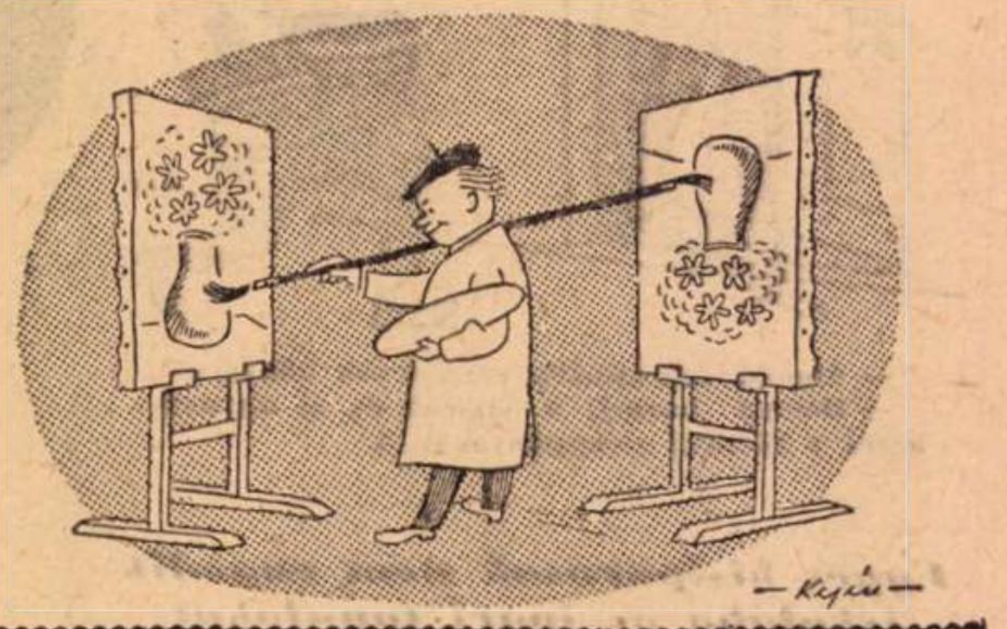
— Hát akkor... hát akkor...: — dadogta, de az osztályvezető közbevágott:

— Hát akkor először is vegye tudomásul, hogy a felírt telefonszámok jók, másodszor pedig jegyezze meg, hogy a jövőben nem fogok tűrni olyan alkalmazottat, aki a felekkel nem a legnagyobb udvariasság hangján beszél!

Ilonka, miközben kiszédült a szobából, ezeket tudomásul vette és megjegyezte, amivel a KILMINEV költözködésének utolsó problémája is megoldódott.

Lovászy Márton

A SZÉRIAFESTŐ

Öt perccel a munkaidő vége előtt

— Csak egy rajzméretet kérek, nem tudok tovább dolgozni...

— Mosom kezeimet

TOTÓZIK A FIAM...

A totó fogalma eddig csak körüllengett, de mindennapi életemben nem vált kézzelfoghatóvá egészen addig, amig tizenöt éves fiam elém lépve és a sorsdöntő eseményekhez illő komolysággal ki nem jelentette:

— Anyu, úgy érzem, eljött az ideje, hogy totózzam!

Hangjából éreztem, hogy bejelentését a férfivá serdülés bizonyítékának szánta és éppen ezért az alkalomhoz illő komolysággal adtam meg a választ.

— Szabadon rendelkezel a zsebpénzeddel, oszd be úgy, hogy jusson totóra.

Miután fiamnak reális fogalmai vannak arról, hogy az a biztos és jó pénz, amit munkával keres az ember és minden más nyugtalan álmok okozójává válhat, elállt a zsebpénze ilyenfajta gyümölcsöztetésétől. A totózás vágya azonban nem aludt el benne... Elkezdett csendestárs után kutatni. Ki lehet jobb csendestárs, egy nagy reményekre jogosító vállalkozásban, mint a nyugdíjából élő nagymama.

Az üzlet simán jött létre: nagymama veszi a szelvényt, András kitölti és a nyereményt felezik.

A hétfői napot a szelvényvásárlás izgalma jegyében töltöttük. Este András új benyomásoktól átszellemült arccal közölte, hogy a totóbolt olyan, mint az eszpresszó. Az emberek szimplát és duplát kérnek, majd izgatott kis csoportokba tömörülnek.

— Én is szimplát kértem, mert abból nagy baj nem lehet, — mesélte, majd tudományosnak ható értekezést tartott a szelvényen szereplő kis és nagy csapatok felállításáról, kondíciójáról, esélyeiről.

Talán sokáig eltűnődtem volna azon, hogy a fiam hogyan lett hirtelenében ilyen szakavatott, pompásan tájékozott, ha nem dugja orrom alá az intőkönyvet, amelyben osztályfőnöke tapintatosan arról értesít, hogy fiam a történelem óra alatt lendületes eszmecserét folytatott. Ez kissé aggasztott, de az események tovább sodródtak.

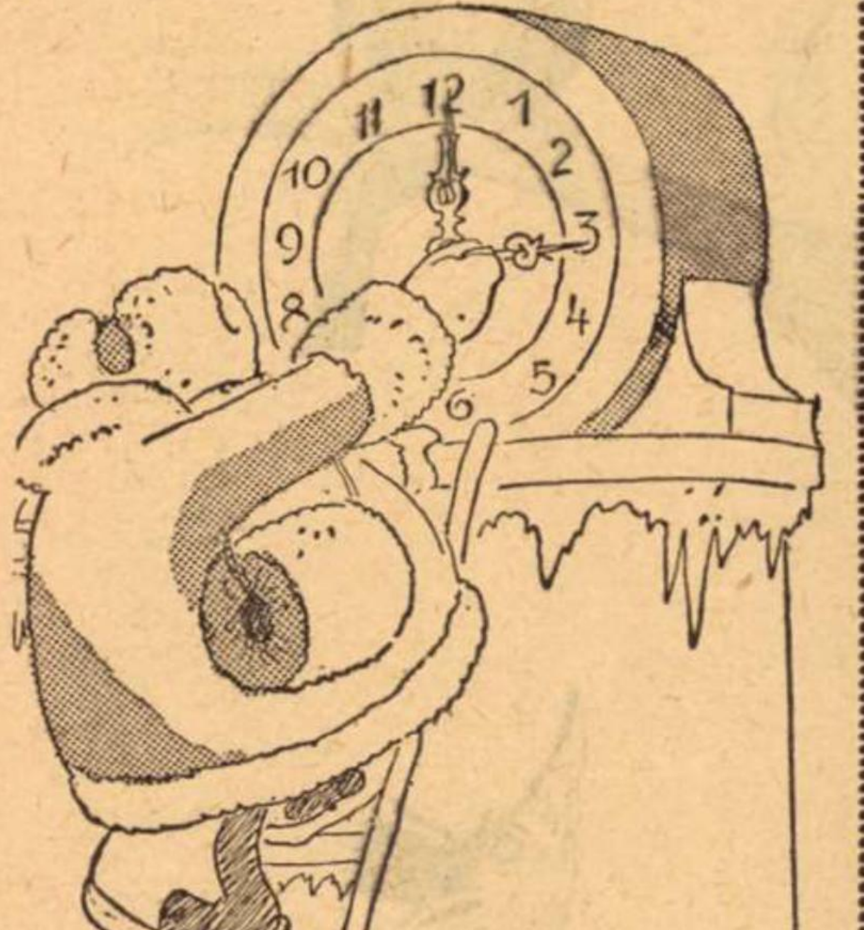
A hét minden napjára jutott valami fordulat, esemény és a családot át meg áthatotta a totó. Szombaton befutott a nagymama és András, mint kitűnő számoló kiszámította, hogy tizenkét, tizenegy, tíz és kilenc találat esetén nagyjából milyen összegre számíthatnak. Az összes várható összegeket pontosan beosztotta és önzetlenségével elkápráztatta a családot. Nagylelkűsége hatására már valósággal megbocsátottam az egyébként idegesitő új szenvedélyt. A búcsú előtt András megállapodott a nagymamával, hogy tizenkét találat esetén este tíz után is értesíti az eredményről.

Most, vasárnap este tíz óra van, és András huncut villanással a szemében boldogan üvölt:

— Tíz találatunk van... — majd látva az arcomra ülő örömet, lassan, bocsánatkérő mosollyal hozzáteszi: — de a két hasábon összesen.

Nyerges Ágnes

Így vezettük be a nyári időszámítást

Június 5: Pedagógusnap

Külföldi szemle

A gengszteresitett Macbeth

Hollywood fáradhatatlan a klasszikusok meggyalázásában. A „Newsweek" című amerikai hetilap beszámol arról, hogy valamelyik hollywoodi filmgyár elkészíti a Macbeth korszerűsített változatát. A „leporolt" klasszikus darabban a főhős, Joe Macbeth egy gengszter, akinek nagyravágyó felesége van, s arra serkenti férjét, hogy ölje meg a banda vezérét, s legyen ő a király. Macbeth lelkiismeretfurdalások közepette teszi el láb alól főnökét, majd a banda élére áll. Nagy meglepetést keltett különben, hogy a felvételre Skóciában, az eredeti Macbeth-tragédia színhelyén kerül sor. Ruth Roman, a film női főszereplője így nyilatkozott erről a kérdésről:

— Hollywoodban is forgathattuk volna a filmet, de Skócia jobb. Adni kell a hitelességre is!

Figyelemreméltó önbírálat

Florence Pinkney asszony eléggé házsártos feleség lehet. Egy családi veszekedés alkalmával agyonlőtte férjét. Jelenleg az amerikai wetlursfieldi börtön lakója. A minap kegyelmi kérvényt nyújtott be, amelyben megbánja elhamarkodott cselekedetét, és megígéri, hogy „ez többé nem fordul elő!" Ígérete a leglogikusabb alapokon nyugszik, kétségtelen ugyanis, hogy többé már nem lőheti le elhúnyt férjét.

A hosszú élet titka

Sokféle receptje van a hosszú életnek, de az sem megvetendő módszer, amelyet a 98 éves denveri Carl. W. Baker földműves ajánl. Amikor megkérdezték tőle, hogyan lehet sokáig élni, így válaszolt:

— Egyszerű az egész. Állandóan lélegzeni kell!

Miért hallgat a „Caudillo"?

Noel Monks, az angol konzervatív „Daily Mail" munkatársa, a spanyol polgárháború idején haditudósító volt Spanyolországban. Ebben a minőségében számolt be a guernicai légitámadásról, amelynek során a háborúk történelmében először került sor a polgári lakosság tömeges bombázására. Monks megírta, hogy a bombázást a náci Condor-légió végezte. Franco akkor egyszerűen letagadta az egészet és azt állította, hogy Guernicát a visszavonuló kormánycsapatok pusztították el dinamittal, hogy Francóékra foghassák. Most Adolf Galland, Hitler egykori légitábornoka, az új német hadsereg egyik vezető-jelöltje, a Condor-légió egykori pilótája emlékirataiban megírta, hogy — tévedésből bombázták Guernicát, egy híd helyett. Monks a „Daily Mail" hasábjain felteszi a kérdést: mit szól ehhez Franco? A „Caudillo" válasza késik...

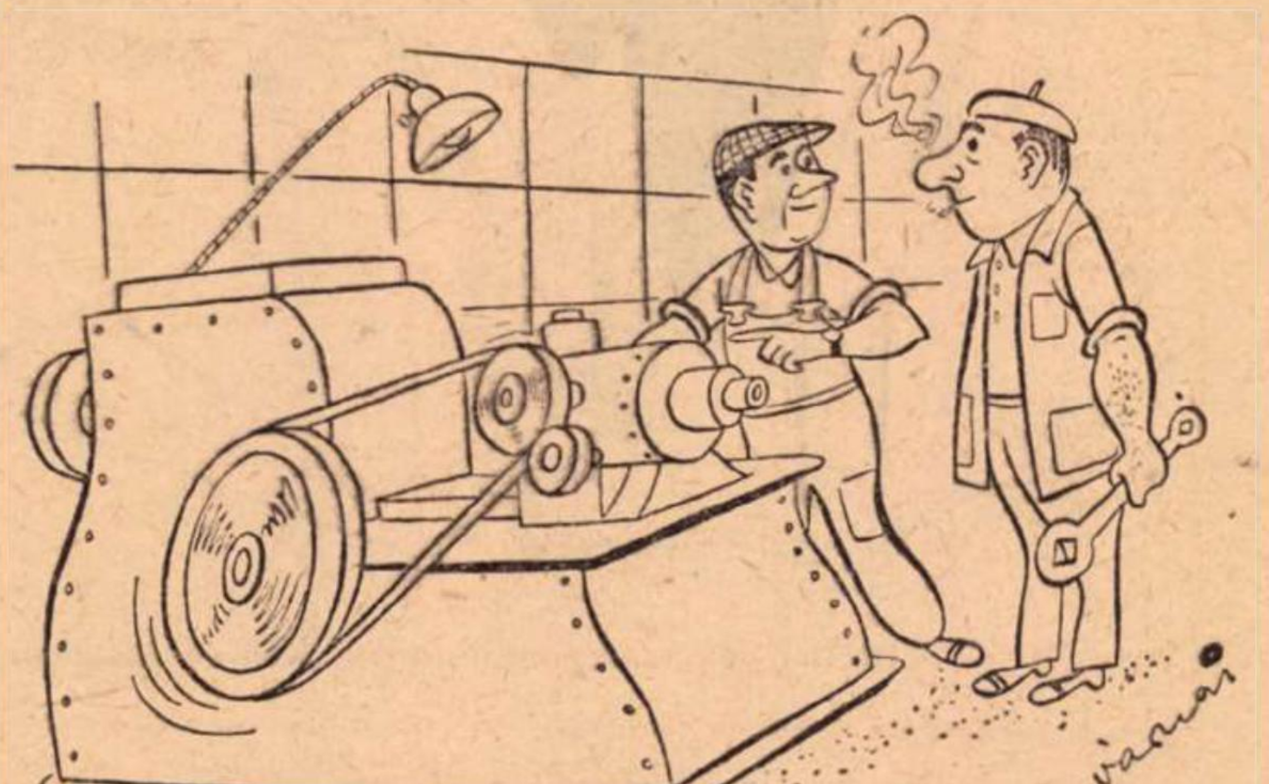
F .L.

A jeggycsaló védekezik

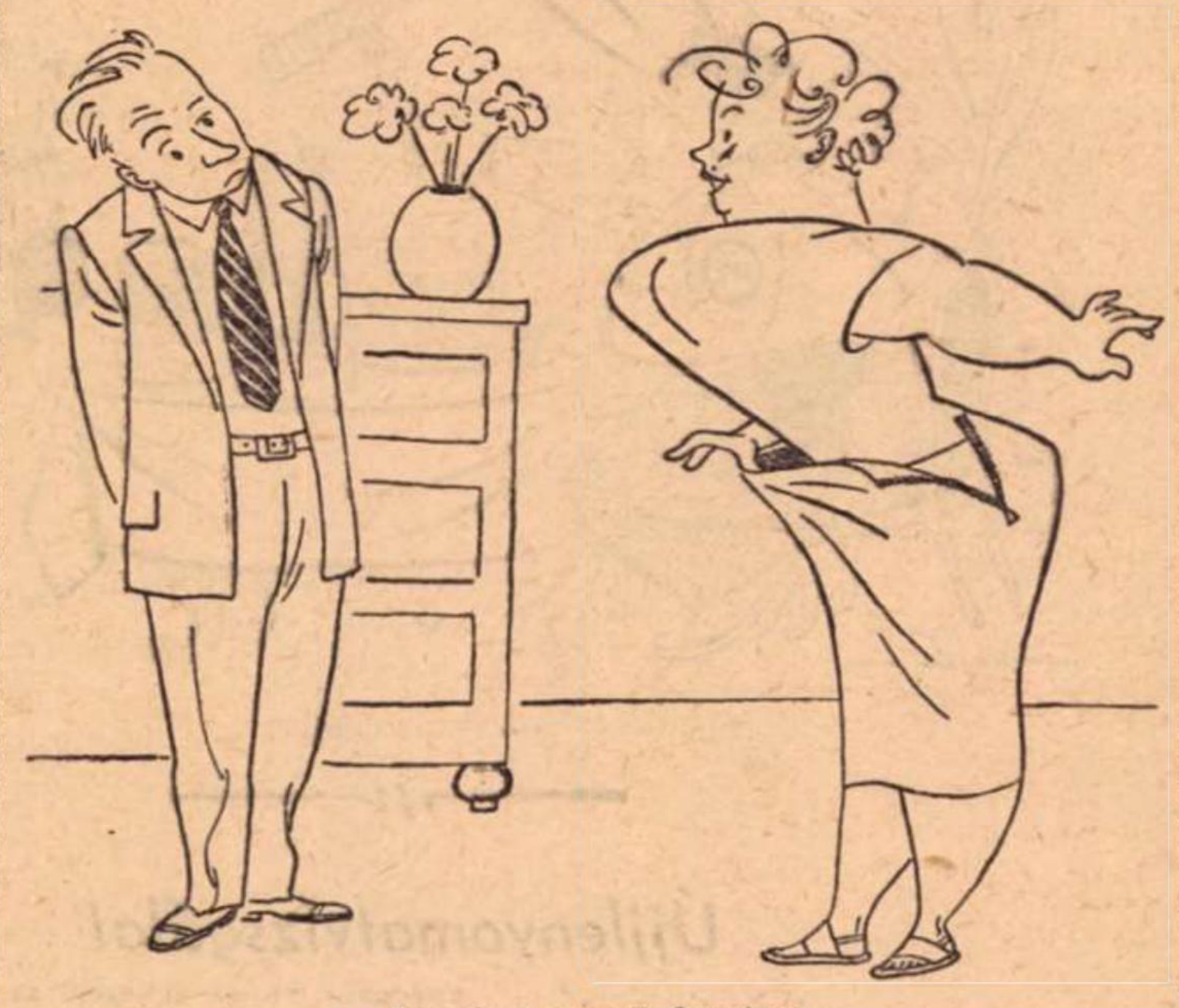

— Maga használt jeggyel akar utazni?!
— Dehogy, csak harcolok a tiszta Budapestért...

Így lazul a norma

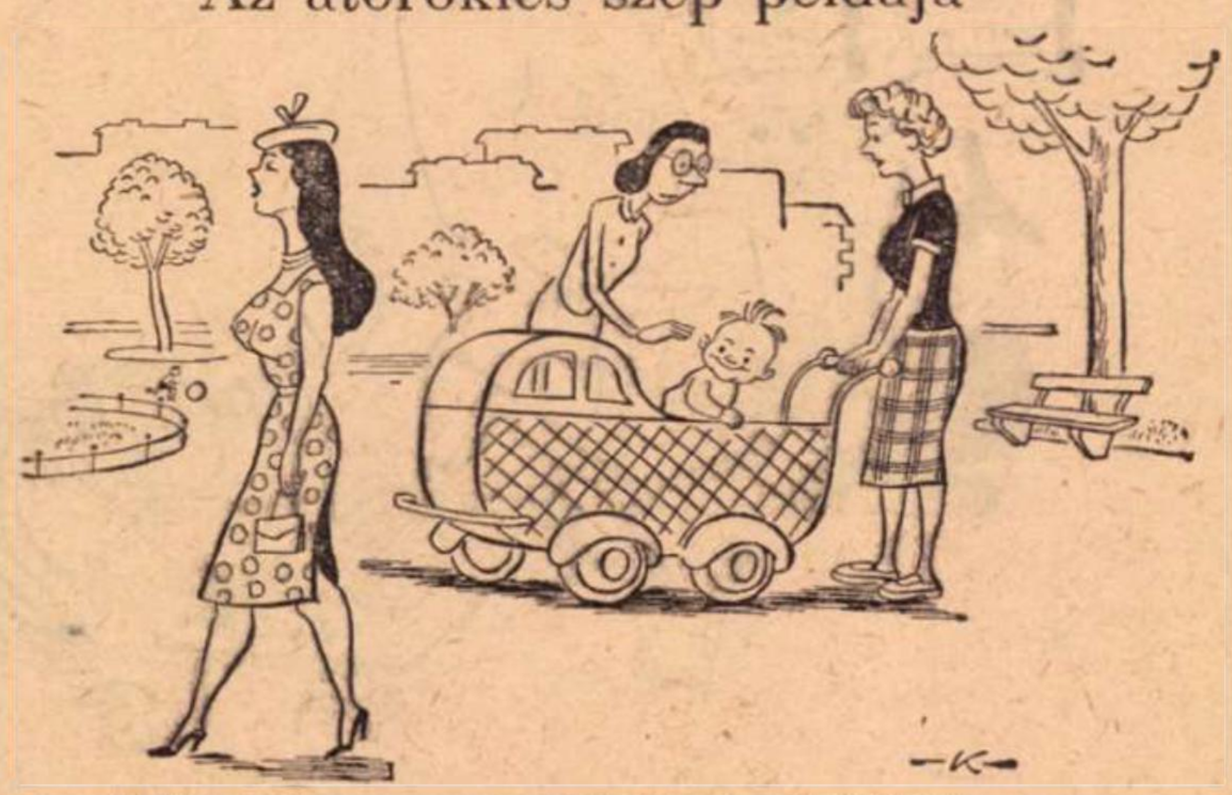
— Képzeld szakikám, erre a munkára egy óra pótidőt kértem.
— És megkaptad?
— Meg. Most már aztán emelkedik a százalékom...

Női dolgok XXV.

— Idenézz, ennyit fogytam...
(Vasvári Anna rajza)

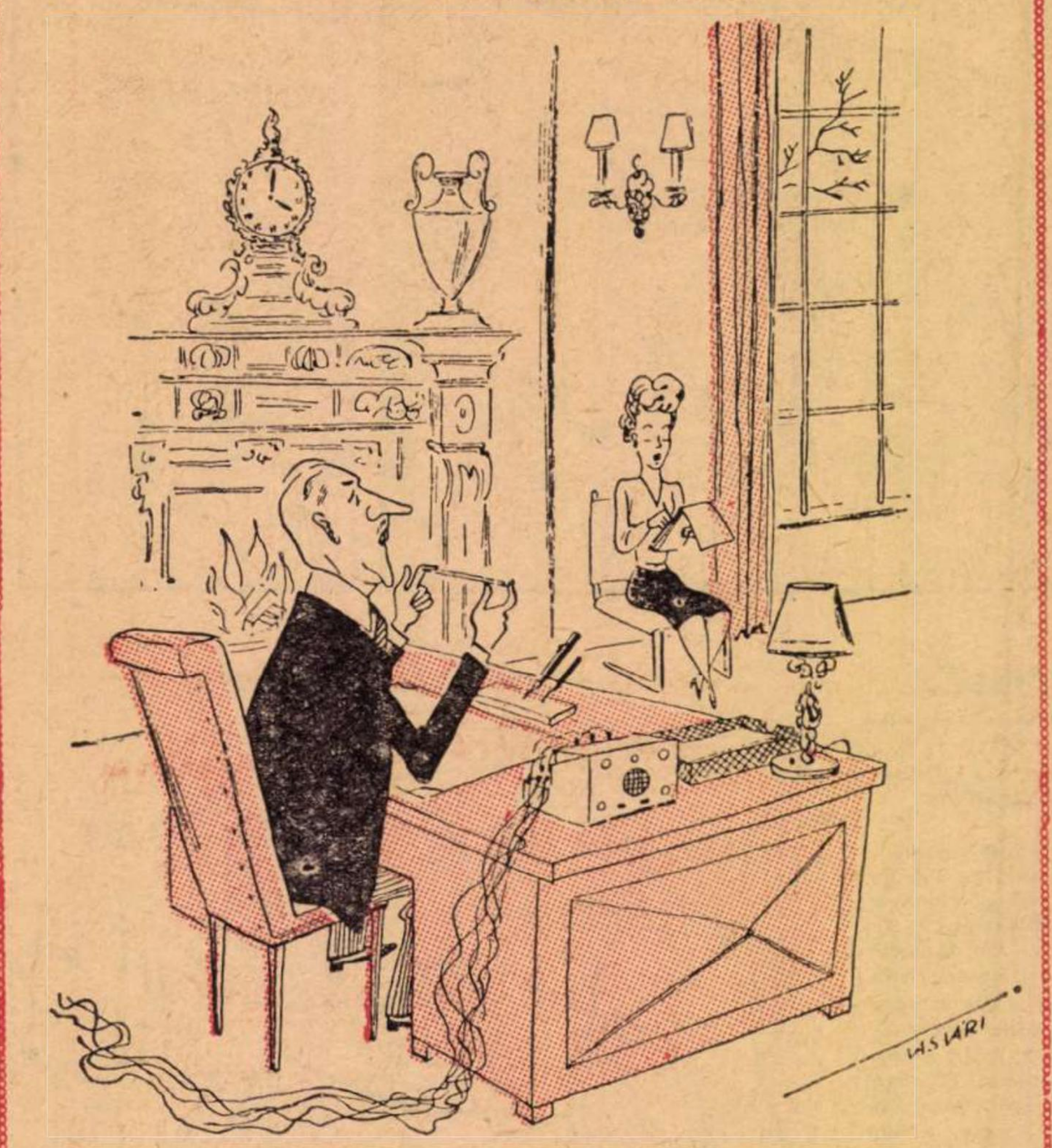
Az átöröklés szép példája

— Pistike teljesen az apja tulajdonságait örökölte...

Minden eshetőségre számít

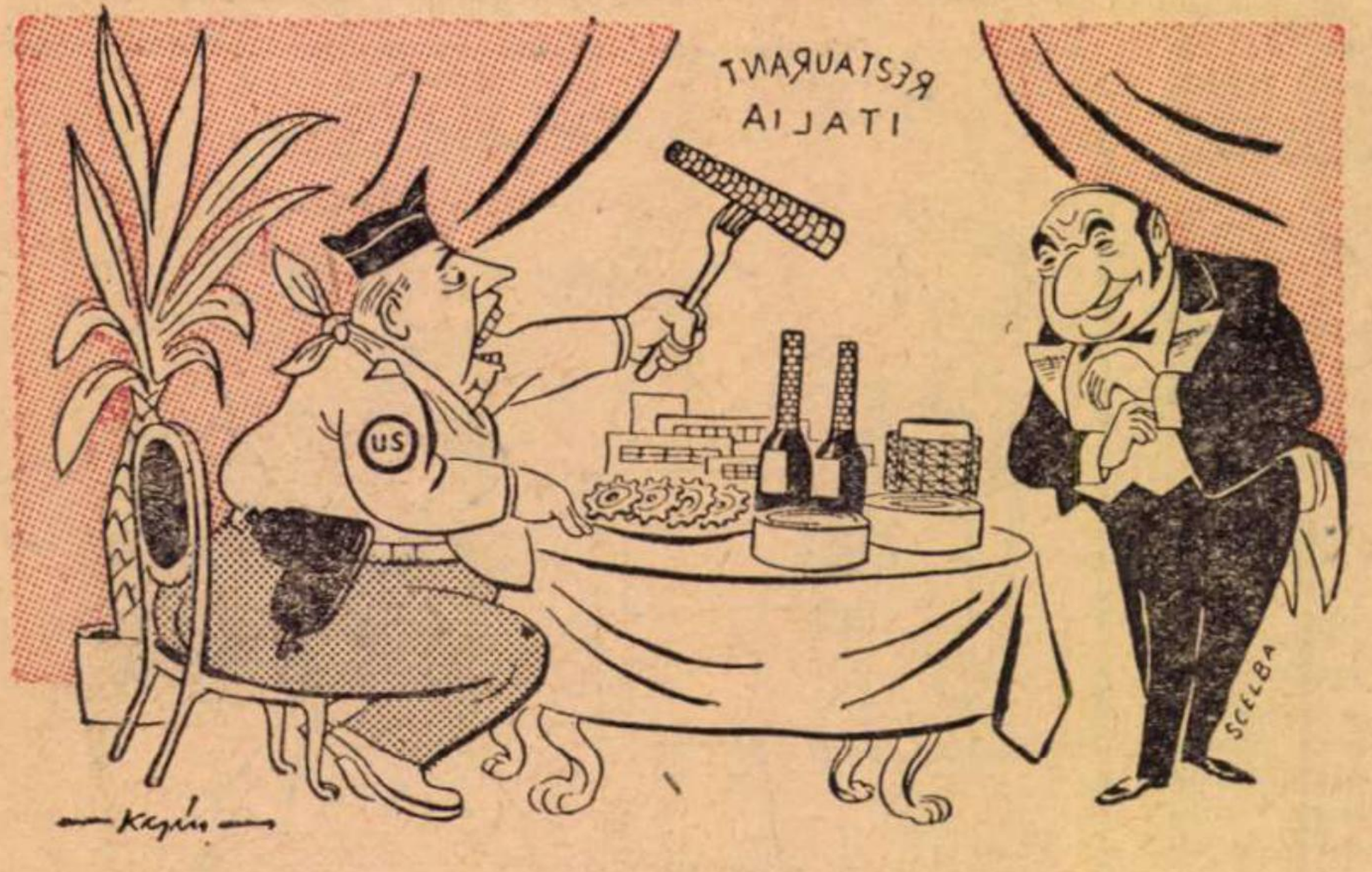
A Reuter-hírügynökség jelentése szerint Butler angol pénzügyminiszter egyik választási beszédének mindössze 3 hallgatója volt.

Butler: Diktálok, kisasszony! „Kedves hallgatóm..."

Evés közben jön meg az étvágy

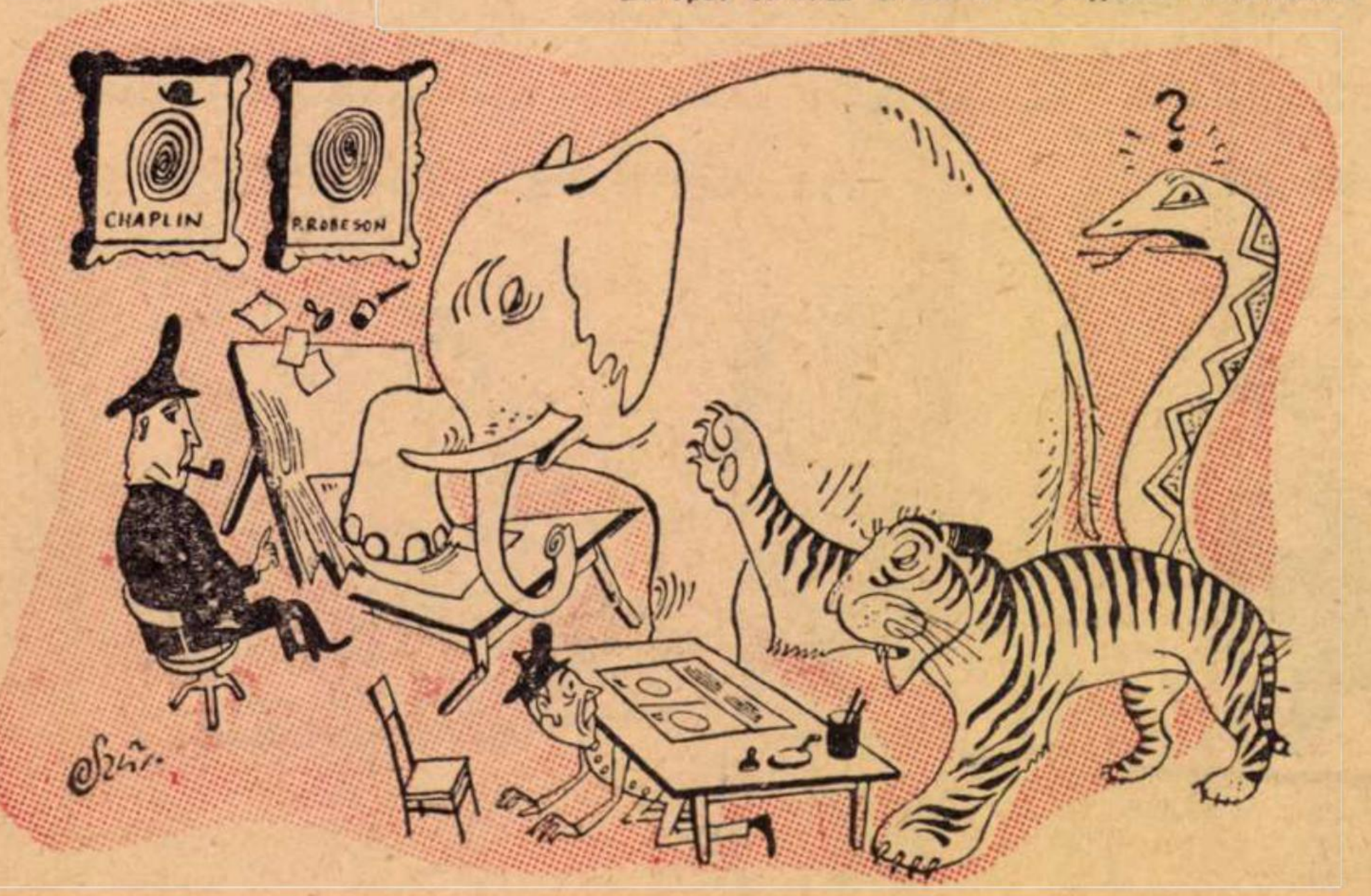
Amerika újabban szemet vetett a Po-vidéki olajforrásokra is.

— Főúr! Olajat!

Újjlenyomatvizsgálat

Európai cirkusz érkezett az Egyesült Államokba.

— Kérem a következőt!

Különös történet

Dudoraszva mentem az utcán, értekezletről jövet. A fejemben valaki előadást tartott az anyagelosztásról, egy alt női hang énekelt brácsakísérettel és harangoztak. Mondom, az értekezletről jöttem, és elcsodálkoztam,

mennyi levegő van az utcán, az ember annyit szippanthat belőle, amennyi csak jól esik. Ki akartam szellőztetni a fejem, ezért nagy sétát tettem, minden cél nélkül, csak úgy, bele a nagyvilágba. Örültem a lábaimnak, hogy kettő van belőlük, és visznek, viszik a fejemet, amelyben most telefon cseng, szél fúj, és felolvassák a Magyar Közlöny izgalmasabb rendeleteit.

Hirtelen, minden megfontolás nélkül, befordultam a — félszemmel a táblára sandítottam — Csipetke utcába.

— Jó, legyen Csipetke utca! — mormogtam magamban — Úgysem jártam még erre...

Alig tettem néhány lépést, furcsa érzés fogott el. Meg kellett állnom. Úgy éreztem, hogy én már jártam ebben az utcában.

— Képzelődsz! — mondtam — Most hallottad először ezt a nevet...

De nem tudtam szabadulni ettől az érzéstől.

— Miért olyan ismerős ez az utca? — töprengtem és ismét megálltam.

— Érdekes! — állapítottam meg rögtön. — Én már álltam így ebben az utcában bal lábamat előre téve, ki a has, be a mell... Emlékszem rá...

Izgatottan tovább sétáltam. A fejemben valaki kopácsolt, de nem törődtem vele. Biztosan sürgős kopácsolnivalója volt.

— Talán boldogult gyermekkoromban jártam erre, amikor még egészen kicsi voltam, és értekez-

letre sem jártam?... Nem, az nem lehet, hiszen én Pakson születtem, ott is nevelkedtem...

Később már úgy mászkáltam az utcában, mint egy régi-régi ismerős. Igen, akkor is felszedték a kövezetet, a meztelen, szakállas férfi és a felesége akkor is így tartották vállukon az erkélyt. Jól ismertem őket, egy pillanatig tétováztam köszönjek-e vagy sem. Éreztem, én már elmentem előttük ugyanígy, mint most: bal-jobb, jobb-bal...

Szigorúan materialista alapokon állok, de akkor már az az őrült ötlet is az eszembe jutott, most már szégyenkezem érte: talán előző életemben ebben az utcában laktam. Lehet, hogy jólmenő üzletem volt három segéddel és egy szemtelen kifutófiúval, vagy talán... izé... sörösló voltam, és szállítani jártam ide?

Hiába próbáltam rendbeszedni a gondolataimat, nem tudtam, mert odabenn, az agytekervényeimben versenyautók futottak, a kanyarban csikorogva fékeztek, és állandóan szólt a dudájuk...

Mentem a Csipetke utcán, bizonytalan léptekkel, mintha ittam volna, pedig csak egy-két értekezletet hajtottam le, és józan voltam, mint egy sztahanovista gépkocsivezető.

— Csipetke utca... — motyogtam eszelősen. — Csipetke street, Boulevard Csipetke, Csipetke prospekt, Csipetke strasse...

Egyik sem stimmelt.

De én már jártam ebben az utcában.

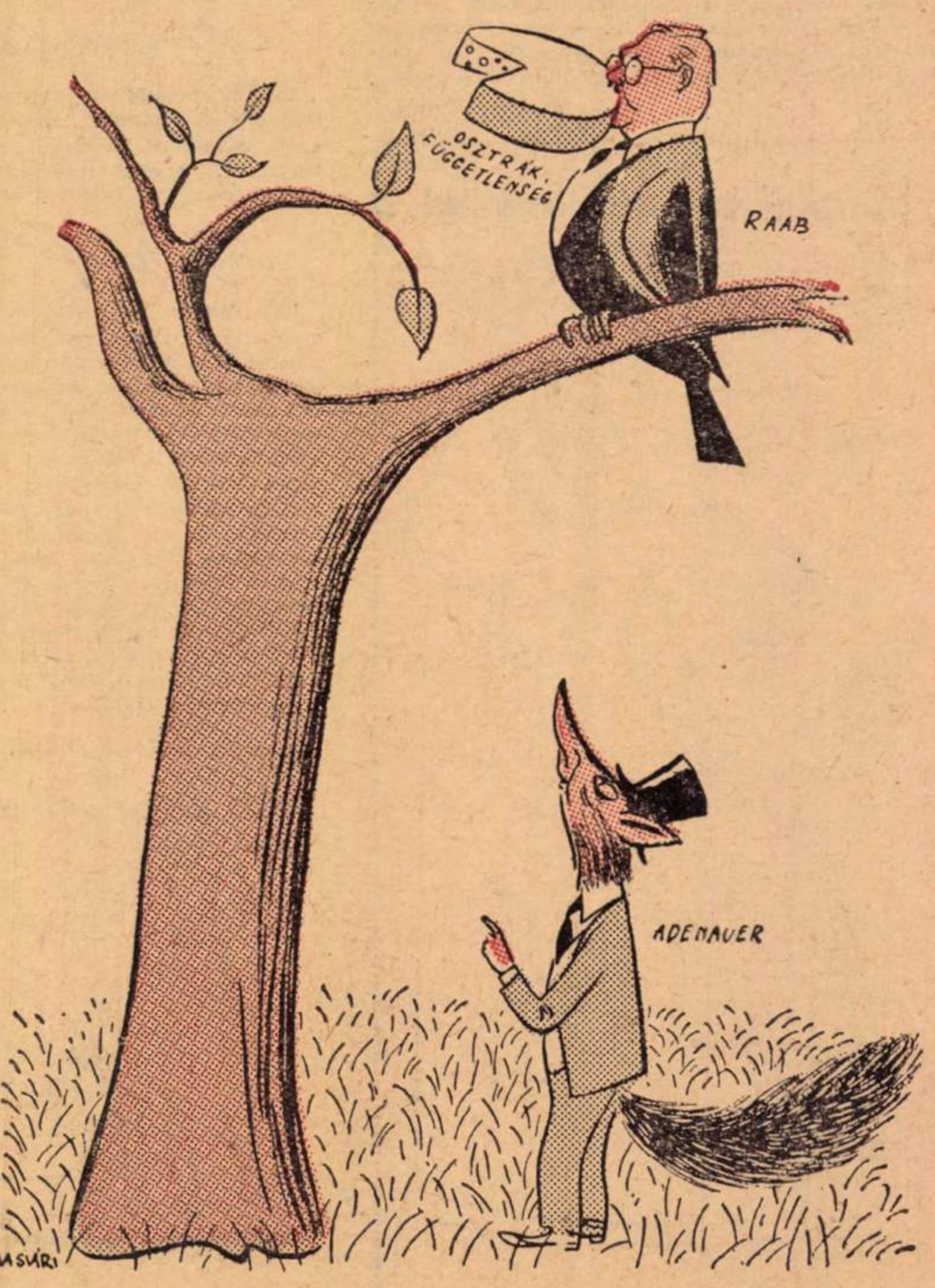

Abban a pillanatban valaki belémkarolt. A feleségem.

— Mit szólsz — mondta nevetve — a mi jó öreg Só utcánkat átkeresztelték Csipetke utcára...

Mikes György

Hiába ravaszkodik a róka, nincs mese...

Adenauer: Énekeld el azt, hogy Deutschland, Deutschland über alles!...

FURCSA GYÖNYÖRŰSÉG

Kaposváron jártam, a Róma-villa lakójának lába nyomát kergettem, amikor egyet gondoltam s átléptem Karádra, hogy kibetűzzem az iskola falára illesztett emléktáblán a Gárdonyi Gézára vonatkozó sorokat.

Minden ment annak rendje szerint. Elvégeztem a dolgom, majd beültem a szövetkezeti csárdába. Egy vadászkalapos ember állt meg mellettem:

— Az elvtárs hová valósi?

Megmondtam. Fejét csóválta, aztán leült mellém s szó szót ért.

Maronyáknak hívták. A szomszédos állami erdészet alkalmazásában volt. Nem is értettem, hogy miért és hogyan, de minden átmenet nélkül felállt s nagyon meleg szavakkal meginvitált.

— Ha van ráérő ideje, elvtárs, tartson velem! Legyen a vendégem. El is beszélgetünk. Én is könnyebben kergetem az időt, a magáé is jobban halad.

Hogy útközben miről beszélgettünk, arról nem is tudnék számot adni. Szinte észre sem vettem, már a vadászlaknál voltunk.

— Ne haragudjon, hogy csak úgy magam fogadom. A feleségem meg a kislányom Pesten vannak.

Ezeket már a konyhában mondta, miközben táskájából kipakolt a konyhaasztalra.

— Erdélyi ember vagyok! Jobbadán háromszéki! Maga alföldi. Nem tudom, hallotta-e hírét a valóságos székelykáposztának? Mert ha nem, én most arra látom magát vendégül.

— Pesten többször ettem székelykáposztát. Igen jó étel!

— Nyomán se jár az igazinak! — vonta meg a vállát Maronyák, miközben tüzet gyújtott. Mikor a száraz rőzse már vígan pattogott, három nagy fej hagymát karikázott zsírra, majd egy tenyérnyi marhahúst kockázott el s miután megmosta, belecsapta a paprikás zsírba.

A fedő alatt hamarosan vígan rotyogott az étel, mi pedig kimentünk a ház elé, ahol kevélyen megszorult a nap. Két simaszőrű vadászkutya fente magát a lábunkhoz. Maronyák mindkettőről elmondott egy kis történetet, aztán befordult a konyhába, kettőt-hármat kevert a fortyogó húson, majd elővett egy tányérra való disznóhúst, s miután elkockázta, rávetette a párolgó marhahúsra. Harmadiknak borjúhús került a lábasba. Utána a disznóólnál bámultuk meg a mangalica anyát meg a két süldőt, amik már úgy félhizásban készültek a téli disznótorra.

A pincéből egy tányér hordóskáposztát hoztunk. Azt Maronyák szépen elborítgatta a lábasban, majd egy félszál kolbászt karikázott a tetejére. Jó vastag tejföl havazta be a lábas tartalmát, amikor az erdész az egészet belökte a sütőbe s két alapos furkóval megszerezte a tüzet.

Benn a szobában terített, legnagyobb meglepetésemre egy személyre. A káposztát a lábasban lendítette az asztal közepére s az egyetlen tányér mellé egy hosszúnyakú borosüveget illesztett.

Mire az asztalhoz tessékelt, már ott volt a második terítés is: egy kis süteményes tányér s azon árváskodott két frissenfőtt tyúktojás.

— Tessék — mutatott Maronyák az asztal felé s őmaga is leült.

Nem kérettem magam, tetejesen megszedtem a tányért s igazán mondhatom maguknak, ételnek ilyen finom illatát sosem éreztem.

— Hát maga? — fordultam az erdészhez.

— Tessék csak! Fogyassza egészséggel! Az én ebédem csak ez lesz! — mondotta s közben kiborította héjjából a két lágy tojást.

Nem akartam udvariatlan lenni, katonásan belevágtam a villát a káposztába s nem mindennapi élvezettel hánytam az orrom alá. Vendéglátóm kiskanállal csipegette a lágy tojást és kis darab kétszersültet morcogtatott hozzá.

Hogy a bor hogyan esett, azt minden józan ember elgondolhatja. Maronyák csak egy pohár vízzel koccintott.

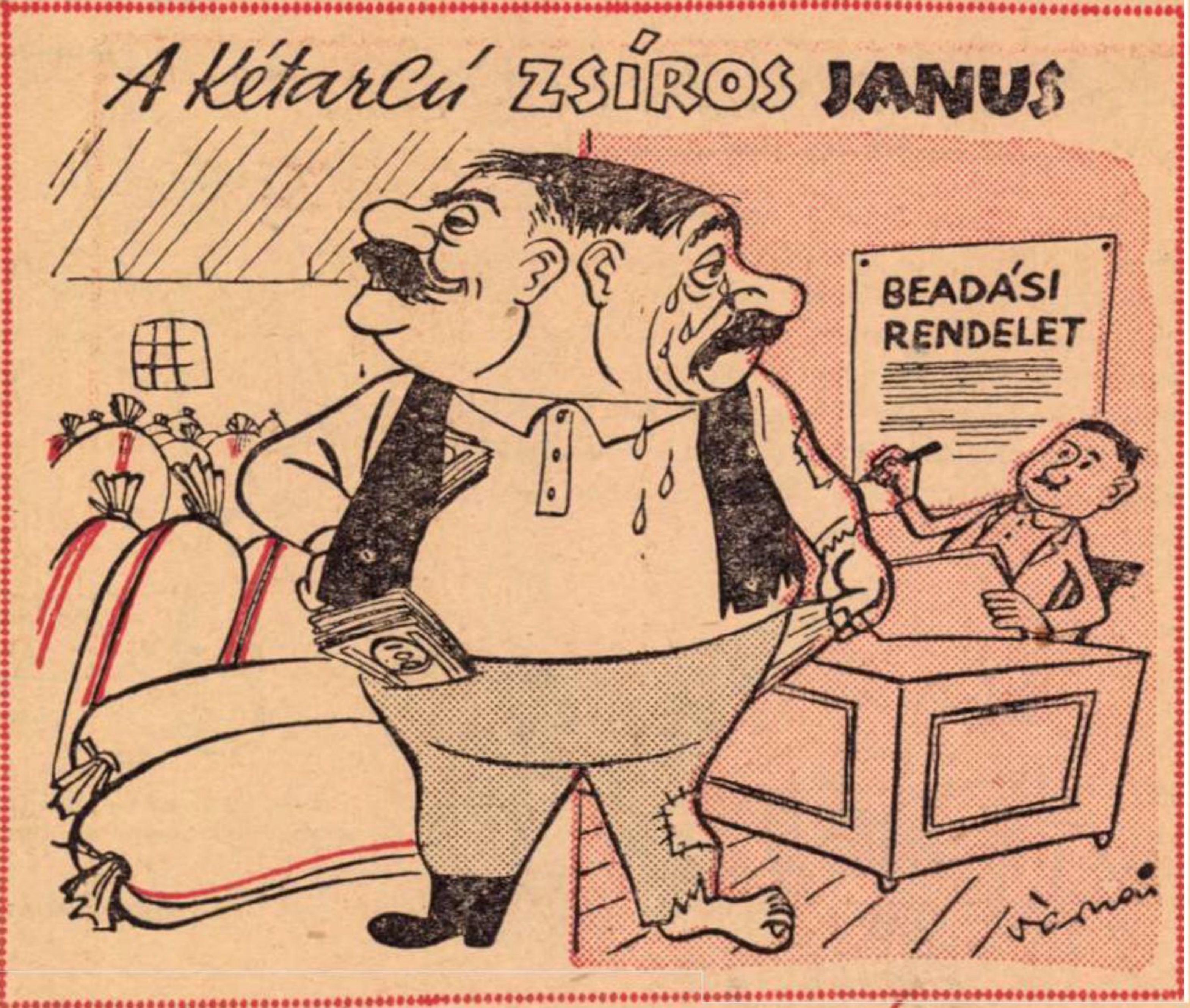
Persze, az egészből egy szót sem értettem. Utóbb is megkérdeztem:

— Mondja, Maronyák elvtárs, mire magyarázzam ezt az egész dolgot!?

Mutatóújjával az előtte levő morzsákat piszkálta, majd felkapta a fejét:

— Tizennyolc esztendeje küszködök a gyomrommal. Csak a legszigorúbb diéta tart életben. Valamikor én is nagyon szerettem a jó házikosztot. Látja, valami keveset értek is hozzá. Sajnos, semmi egyéb nem maradt a számomra mint az, hogy néhanapján elgyönyörködök abban, hogy milyen jóízűen esznek az emberek a főztömből. No, egyen még egy tányérral.

Rossi Károly

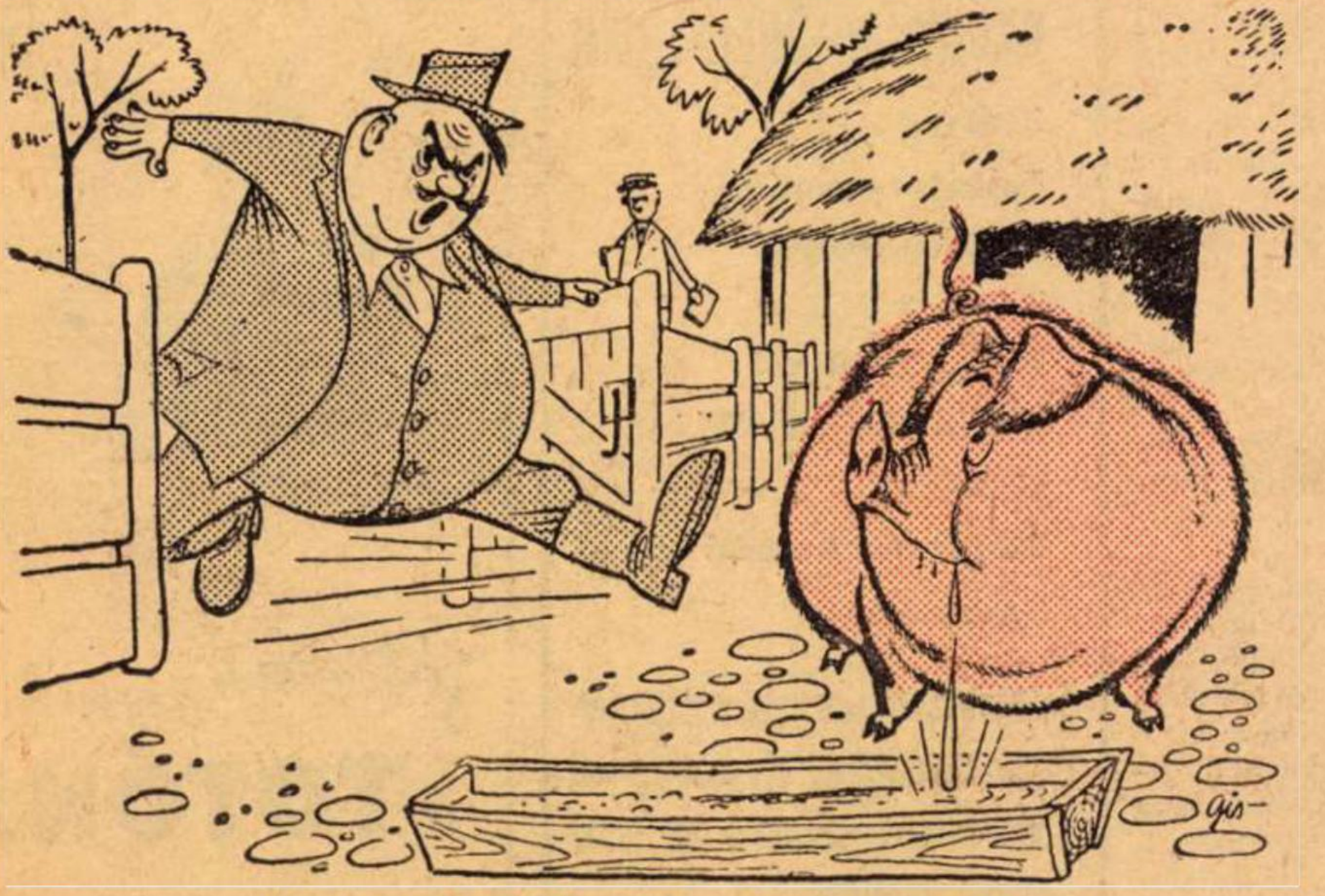

Egy téesz-irodában

— Az tudja, úgy volt...
— Kicsit szaporábban Jani bácsi, mások is várnak a belépésre!
— Hadd várjanak, az az én családom...

Lázas előkészület

— Húzd be a hasad, Röfi, jön a begyűjtési megbízott!

BALATONFÖLDVÁRI JEGYZETEK

Fű, de nagy méreg lehet...

Földvárnak községgazdája is van. Feladata: az utak, a park, a padok gondozása. Aszalós György községgazda ebben az évben is jól dolgozott, nyírta a füvet, ültette a virágot, gondoztatta a parkot, és figyelte, hogy nő a fű. Már a padokat festette, amikor hírül vette, hogy a parkokat a tanács kezéből át akarják adni a Községgazdálkodási Vállalatnak, amely Siófokot is kezeli. Siófok nyilvános parkjai arról nevezetesek, hogy gondatlanul „gondozzák" őket. Földvár viszont tiszta volt. Úgy látszik — vélik a földvári tanácsnál — a cél: ne vegyék észre, hogy Siófok piszkosabb. Ezért aztán ne legyen Földvár se tiszta.

Tej

Az elmúlt évben kilenc, emléktárgyakat árusító „mütyürpavilon" és árusítóhely volt Földváron. Ezidén a tanács igen helyesen csak egyet engedélyezett.

— Árusítsanak inkább tejet, tejterméket — javasolták.

— És az emlék? — kérdezték a mütyürösök.

— A legszebb emlék az, ha az üdülők meghíznak a tejterméktől — válaszolta a tanácselnök.

Kultúra és kultúrház

Földváron nincs kultúrház. Volna egy remek, alkalmas épület, ahol most terményraktár van, de a Terményforgalmi nem akarja átadni. Földváron ugyan nincs rakodóállomás, tehát a raktárra semmi szükség sincs. A helyiségből mégsem lesz kultúrház és gyermekjátszótér. Mert arra viszont nagy szükség van!

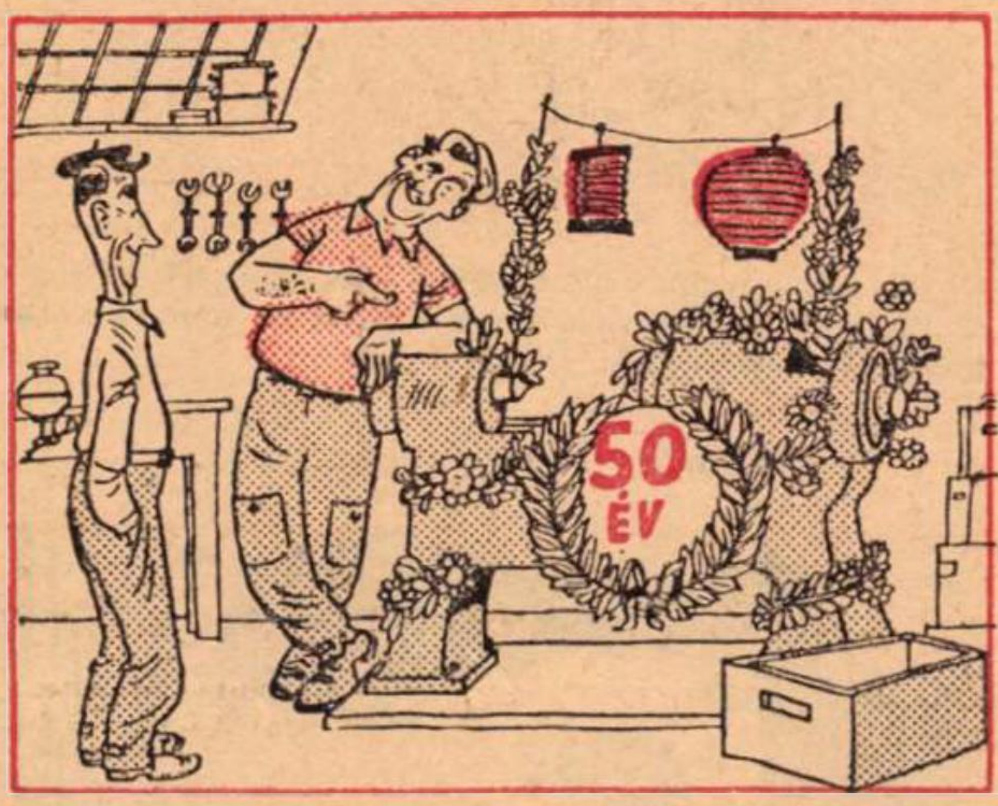
Víz kellene

Földváron 25 éve akarják újjáépíteni a csatornahálózatot és a vízműveket. Most munkába fognak. De a tartalékanyag kiutalása körül adminisztratív nehézségek vannak. Pedig a víz mellett sürgősen jó vízre is szükség van. A balatoni vizet ugyanis erősen klórozzák. Ha az új csatornahálózat elkészül, messzebbről, 300—400 méterről szivattyúzzák majd a vizet, onnan, ahol már mozgása van a Balatonnak. Jobb lesz a víz! A földvári vízmű munkásai nemsokára megjelennek a hullámzó Balaton tetején és kutat építenek a mederfenéken.

(palásti)

A KISKÚNFÉLEGYHÁZI GÉPGYÁRBAN

Sok az öreg, selejtezésre váró gép

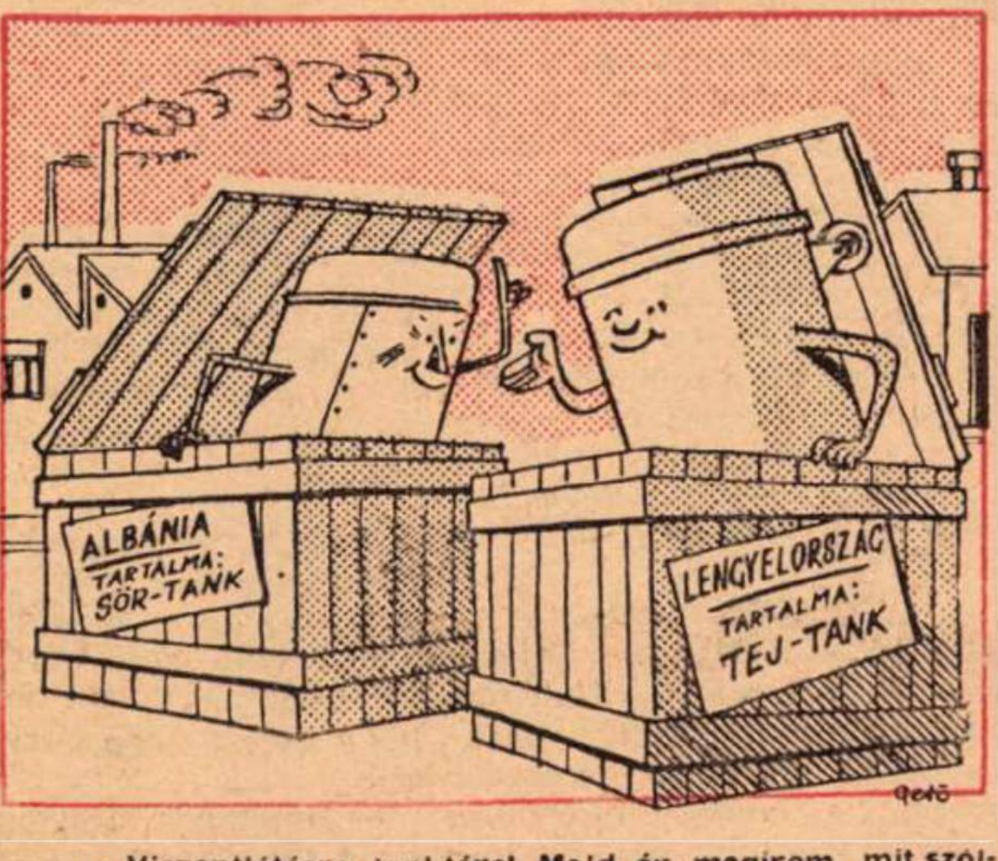

— Mit csinál szaki?
— Feldiszitettem az öreg masinát, így talán az öröm tartja benne a lelket még egy-két hónapig...

Baj van az önköltségcsökkentéssel

— Miért nem teszik ezeket arrébb az útból, hisz ezen el lehet csúszni!
— Sajnos már elcsúsztunk rajta. Ezért nem lettünk élüzem!

Exportszállításokra készül az üzem

— Viszontlátásra tanktárs! Majd én megirom, mit szólnak hozzám a lengyel anyák, te meg ird meg, hogy örültek neked az albán apák!

KANTONI ANZIX

Toncz Tibor, lapunk művészeti szerkesztője, jelenleg Kínában tartózkodik. Alábbi rajzokat Kantonból küldte a Ludas Matyinak. A r-jzokból kiderül, hogy Kantonban meleg van. (Amikor ezeket a sorokat írjuk, Pesten éppen hűvös van; de ez nem a rajzokból derül ki.) A rajzok Toncz Tibor eredeti megfigyeléseit tartalmazzák és eredeti kínai tussal vannak rajzolva. Ezekután nem kétséges, hogy az ötletek is eredetiek.

Praktikus

A trópusi zápor ellen az árkádos épületek védenek. (Jobb mint az esernyő, mert az ember nem bosszankodik, ha ottfelejti.)

Mintha Pesten volnánk...

Tölcsérfagylalt Kantonban.

Az elefántcsontfaragónál

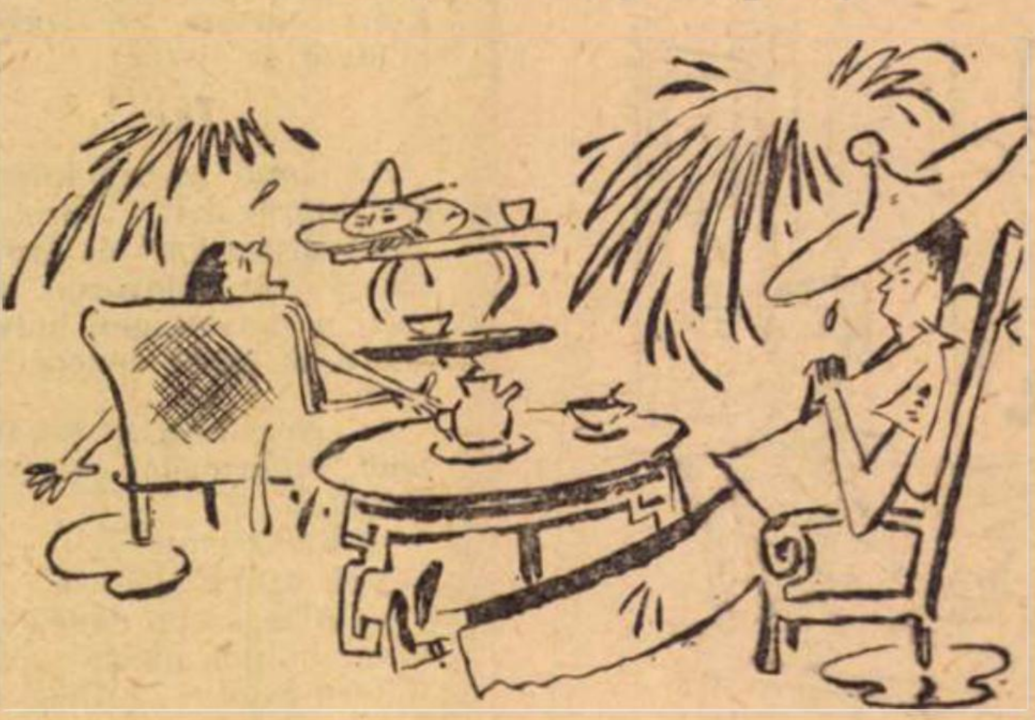
— Ez a méret megfelel? Akkor egy félóra mulva tessék visszafáradni, kész a karkötő!

Egy kantoni mozi előtt

A déliek imádnak guggolni. (Bent a moziban azért természetesen kényelmes székek vannak.)

Kantoni teaház délután ötkor, a meleg tetőpontján

A kantoniak szerint a forró tea télen fűt, nyáron hűt. (De honnan tudja a tea, hogy mikor kell neki hűteni és mikor kell neki fűteni?)

PÁLYATÁRS

IRÓ: *(íróasztalnál rágja a tollat. Kívül csengetnek. Bosszúsan.)* Nem lehet itt nyugodtan dolgozni! *(Ajtót nyit és beengedi Tucingert, köpcös, régimódi ember, mindkét kezében tömött aktatáska.)*

TUCINGER: *(mentegetőzve)* A világért sem akarom zavarni... Talán rosszkor jöttem? Pardon, még be sem mutatkoztam. Tucinger.

IRÓ: *(riadtan kezet nyujt.)* Örvendek.

TUCINGER: *(lelkesen)* Régi olvasója vagyok, régi nézője a darabjainak. Minden írását helyeslem. Előfizettem kérem szépen a Szépirodalmi Közlönyre, amibe a mester írni szokott... Azért jöttem, hogy személyesen is beszélhessünk a dolgokról... Higyje el mester, ha ön nem az az ember, aki, el sem jövök.

IRÓ: *(álszerényen)* Ön túloz, kedves...

TUCINGER: Tucinger. Nem túlzok. Hadd mondjam el egyszer szemtől-szembe, hogy úgy fejezzem ki magamat...

IRÓ: *(kihúzza magát)...*

TUCINGER: ...hogy régen figyelem a működését... mint olvasó... közönség, szürke kis ember, aki a távolból áhitattal nézi a nagy embereket...

IRÓ: *(olvad)* Ugyan, ugyan.

TUCINGER: Mester! Az ön kritikai írásai végtelenül kifinomult izlésről tanuskodnak. Ha ön valamiről azt írja, hogy szép: az szép. Ezt a szemébe akartam mondani!

IRÓ: Ritka az, hogy valaki így eljön és elhozza a tiszta rajongását.

TUCINGER: Én elhoztam, kérem.

IRÓ: *(kíváncsian)* Mi tetszik a legjobban a cikkeimben?

TUCINGER: Az izlése! Az a legfontosabb! Izlésnek kell lenni, ha az ember egy cikkel foglalkozni akar. Hogy ki tudja választani a legjobbat...

IRÓ: Igaza van. Kiválasztani a lényeget, a maradandót...

TUCINGER: Ugy van, a tartós dolgokat! *(Nagy lélekzettel.)* Mester, az ön műizlése vonzott ide engem. Elhatároztam, hogy elhozom a dolgaimat. Megmutatni! Csak megmutatni! Bírálja el, az ön ízlése a legfontosabb a számomra.

IRÓ: Igazán szívesen megbírálom... Én mindenkinek a rendelkezésére állok, kezdőnek, vagy beérkezettnek egyformán... Sajnos, kevés az időm...

TUCINGER: Ó, gyorsan megleszünk... egy-kettő...

IRÓ: Nem szeretek futtában bírálni. Ha egy pályatársam elhozza a „dolgait" ahogy ön példás szerénységgel meghatározza, hát én szeretek azokban elmélyedni... Csak így alakul ki az építő kritika.

TUCINGER: *(boldog)* Mélyedjen el, mester. Nézze meg a dolgaimat. Ha nem tetszik, máris megyek tovább... *(Előveszi a két táskát)...* Nem is lát többé... de elhatároztam, hogy egyszer önnél próbálkozok meg a dolgaimmal, önnél, akinek a véleménye a legfontosabb a számomra.

IRÓ: Biztosan nagyszerűek, tehetségesek a dolgai... aki ennyire szereti az irodalmat... *(önérzetesen)* aki ennyire szereti a magasabb irodalmat... az nem is hozhat elém csak jót és nemeset... *(Kedélyesen.)* Na lássuk, miből élünk! Halljuk!

TUCINGER: *(kinyitja a két táskát. Az író hátradől a fotöjben, rágyujt, mint aki berendezkedik hosszú felolvasásra. De a vendég már rakja elé a kollekciót: harisnyák, nyakkendők, zsebkendők terülnek.)* Tessék!

IRÓ: *(meghökken).*

TUCINGER: *(félreérti a grimaszt)* Ne tessék megijedni! Nem kell most fizetni, majd elsején jövök a részletért...

(Függöny.)

Csobádi Péter

A humor könyvéből

TRISTAN BERNARD francia humoristát súlyos állapotban, alkohol- és nikotinmérgezéssel vitték az egyik párizsi klinikára. Itt kiderült, hogy a legszellemesebb francia humoreszkek szerzője 15—20 szivar mellett, egy-két üveg konyakot is elfogyaszt naponta.

— Vegye tudomásul — közölte vele a főorvos — ez lassan ölő méreg. Ha mindenáron meg akar halni, én radikálisabb szert ajánlanék...

— De miért? — riadt fel a humorista. — Nekem nem sürgős a dolog...

★

PRIELLE KORNÉLIA Kolozsváron vendégszerepelt Pailleron „Ahol unatkoznak" című darabjában. Revil hercegnő szerepét alakította, s amikor elmondta, hogy „első szeretőm egy huszártiszt volt" egy öreg úr szólalt meg félhangon a földszint első sorában:

— Az én voltam.

Prielle Kornélia, a nézőtéren támadt pisszegést elnyomva, pillanatnyi szünet nélkül adta vissza Revil szerepeként: „De olyan buta volt, mint a kardja".

Viharos derültség fogadta a rögtönzést, amely azóta helyet kapott a Pailleron darab hivatalos szövegkönyvében.

★

CARUSO így jellemezte „operailag" a különböző nemzeteket:

— A franciák arra születtek, hogy operát szerezzenek, az olaszok, hogy elénekeljék, a németek, hogy eljátsszák, az angolok, hogy meghallgassák és az amerikaiak, hogy mindezt megfizessék...

★

MARK TWAIN, amikor még fiatal újságíró volt, Washingtonban, nagy szegénységben élt. Egy alkalommal egy ismerősével találkozott az utcán. Mark Twain hóna alatt egy szivarskatulya volt

— Jó napot, Clemens — szólította meg az ismerős. — Ön önt mindig szivaros dobozzal látom. Úgy látszik, ön igen sokat dohányzik!

— Nem úgy van — felelte Mark Twain —, hanem ön mindig akkor találkozik velem, amikor költözködöm...

✶

BRAHMS JOHANNES, a nagy német zeneszerző (1833—1897) kritikáiban nagyon őszinte volt, különösen barátaival szemben. Egy alkalommal egyik barátja megzenésítette Schiller „Harang"-ját és a kéziratot elvitte Brahmshoz, kérve, hogy mondja meg arról a véleményét.

Brahms elgondolkozva vette kezébe a kéziratot, ide-oda forgatta, majd pedig ezt kérdezte a szerzőtől:

— Bocsánat, édes barátom, mennyibe kerül ívje ennek a remek kottapapírnak? ...

★

BRAHMS néha kellemetlen is tudott lenni. Olykor kíméletlenül patvarkodott, akár nagyobb társaságban is. Ilyenkor rosszkedvét maró megjegyzésekben adta ki.

Egy este, amikor megint jobbra-balra vagdalkozott, búcsúzkodás közben így szólt társaságához:

— Bocsánatot kérek, ha ma este véletlenül valakit nem sértettem meg...

Kulturfront

VIZSGÁRA KÉSZÜLÖK

Vizsgára készülök. Na és? Az egész csak formaság. Az ember felnőtt, az embernek gyermekei vannak, az ember ilyenkor már nem azért iratkozik be az egyetemi levelezőoktatásra, hogy bizonyítványa legyen róla, hanem azért, kizárólag azért, hogy az ismereteit bővítse. Én viszont nem bővítettem januárban, februárban sem, mert akkor nagyon hideg volt. Márciusban tulajdonképpen arra gondoltam, legjobb lesz majd áprilisban bővíteni, s most már május van.

Tegnap volt az utolsó, de legeslegutolsó konferencia azoknak, akik a kötelezőre, s a kötelező pót-ra sem mentek el. Szóval — elmentem. Na, jellemző, hogy a többiek hogyan viselkedtek! Én ugyebár, ha a tanár kérdezett valamit, direkt szerénységből nem jelentkeztem, mert az ember felnőtt korában nem azért tanul, hogy a tanár lássa, hogy tud, hanem azért, hogy ő maga tudja, hogy tud. De mellettem ült egy nagyapa, az már akkor is jelentkezett, mikor a tanár be sem fejezte a kérdést, igazán nevetséges, annál is inkább, mert láttam, hogy puskázott. Én csak ültem ott, közönyösen, a megfelelő udvarias érdeklődést tanúsítva. De a többiek! Valaki bemondta, hogy a konferenciavezető tanár lesz a vizsgáztató is, hát igazán nevetséges volt, amit erre műveltek. Velem szemben ült egy minisztériumi főelőadó, volt képe állandóan a tanár arcát figyelni. S mikor például a tanár udvariasan azt mondta: „Önök bizonyára emlékeznek rá, hogy Petőfi az egyik prózai művében . . ." — hevesen elkezdett bólogatni és belekiabált: „Igen, igen, emlékszünk!" Mikor én tudom, hogy gőze sem volt az egészről, hiszen a szünetben megmondta, hogy nem készült. Na és a tanácselnök, az asztal végén? Mindig felkapta a tanár utolsó mondatát, s vele együtt mondta, jelezve ezzel azt, mintha pont akkor ő is pont azt akarta volna mondani, holott én tudom, hogy nem akart semmit sem mondani, mert a tavalyi vizsgán is állt, mint szamár a hegyen, és én súgtam neki.

Persze, az ilyen környezet egy kicsit idegesítően hat az emberre, s ezért, de csakis és kizárólag ezért, kénytelen voltam időnként én is a tanárra nézni és bólogatni mindenre, amit mondott. Így adtam tudtára, hogy milyen rokonlelkek vagyunk, s mennyire megértem őt, mennyire megértene ő engem, ha — ha a többiek, azok a ronda stréberek, hagynák! De mindig másra terelték a szót, olyasmire, aminek a tananyaghoz semmi köze, csak azért, hogy a tanár lássa, hogy ők azt is elolvasták, ami az ajánlott irodalom jegyzeteinek az ajánlott irodalma.

De engem nem izgat az egész. Ha az ember felnőtt, akkor fokozott öntudattal tanul, akkor tudja, hogy a vizsga csak formaság, csak éppen pont az i betűn. Csak éppen arról van szó, hogy olyan kínos, ha az embert a munkahelyén megkérdezik, na, hogy vizsgáztál? És akkor én hiába tudom, hogy a tanár pikkelt rám, mert nem mentem el a konferenciára és nem stréberkedtem, hiába tudom, ők nem tudják, s kínos lenne azt mondani, hogy például: hármast kaptam Petőfiből.

És különösen kínos az egész a gyerekeim miatt. Mert a kicsik szerencsére még nem tudnak olvasni, de az iskolás . . . Arról még valahogy meggyőztem, hogy az iskolában mindig én voltam a legjobb tanuló, de a bizonyítványom nem tudom megmutatni, mert odaveszett az ostrom alatt. Ez rendben van, ezt elhitte, hiszen próbáljon csak a szülőanyja szavában kételkedni. No, de az egyetem! Kellemetlen kíváncsi természete van. Mindig meg akarja nézni az indexemet, hogyan írták bele az osztályzatokat. S hiába magyaráztam már a múlt félévben is, hogy az egyetemen a „jó" annyi, mint az általánosban a „jeles", azóta informálódott . . . A gonosz kölyök. Ahelyett, hogy tanulna,

Tehát ismétlem: engem az egész vizsga nem érdekel. És, hogy tegnap összevesztem a férjemmel, mert ilyenkor, néhány héttel a vizsga előtt kicsit ideges vagyok, az merő véletlen . . . Szóval mondom, az osztályzat nekem teljesen mindegy, de ha a többiek odaállnak, felnőtt apa és anya és osztályvezető és miniszterhelyettes létükre drukkolni és a tanárra mosolyogni és magolni, hát kénytelen vagyok én is az uszályukba rohanni. Különben is még semmi sincs veszve, van még egy hónapom: legfeljebb tanulok éjjel is és hajnalban is, és legfeljebb kiveszek fizetés nélküli szabadságot, és legfeljebb nem holtbiztos, hogy jelesre sikerül . . . Bár, amint mondtam, az egész ügy nem érdekel. Csak éppen a többiek kedvéért. És most hagyjanak békén, mert vizsgára készülök.

Pongrácz Zsuzsa

A sakkozás szovjet művészei Budapesten

Bronstein

Keresz

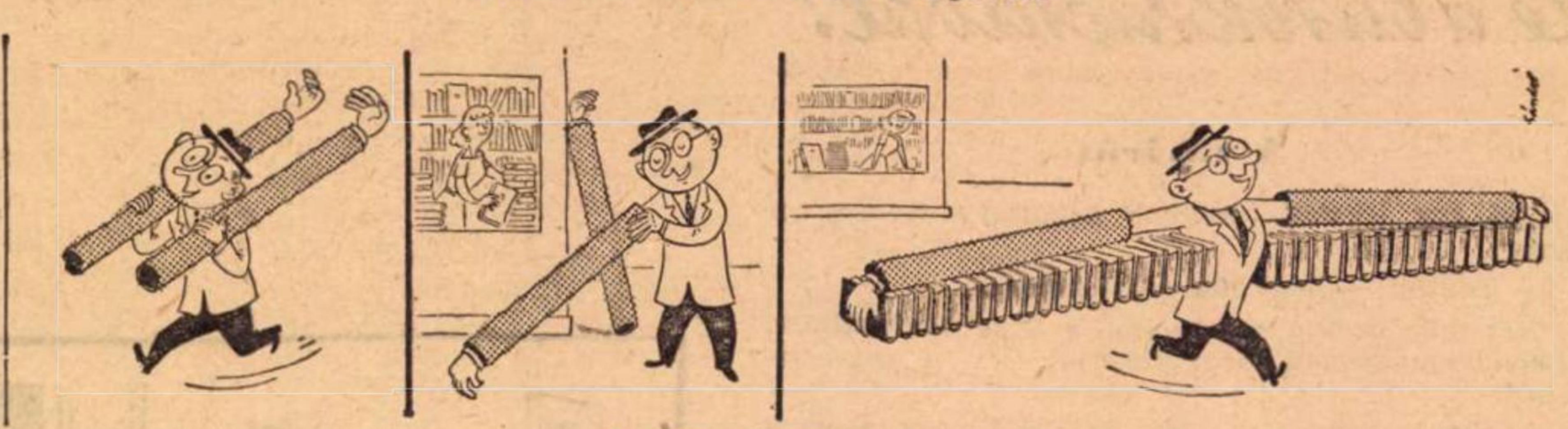

Petroszjan

Ilivickij

ÖTLETES KÖNYVNAPI ÚJÍTÁS

A karmeghosszabbító.

Stefania Grodzienska:

A miniszter és a kritikus

A miniszter találkozott egy fogadáson a kritikussal és megkérdezte tőle:

— Mi a véleménye Sztidlik legújabb darabjáról?

— Sztidlik színdarabját a magam részéről jónak tartom, — válaszolta rövid habozás után a kritikus.

A miniszter fejét csóválta.

— Pontosabban kifejezve, a darab bizonyos tekintetben jó.

A miniszter fejét csóválta.

— Ezzel azt akarom mondani, hogy a reakciósok szemszögéből jó, ezek szeretik az ilyenfajta szatírát.

A miniszter fejét csóválta.

— Nem is jól mondom, mert lényegében inkább a baloldali elhajlók malmára hajtja a vizet.

A miniszter fejét csóválta.

— Az egészet egybevetve, a darab rossz.

A miniszter fejét csóválta.

— De azért, hogy úgy mondjam, egészben véve nem lehet a darabot elítélni . . .

A miniszter fejét csóválta s így szólt: — Szörnyen idegesít ez a nagy meleg és ez a kényelmetlen gallér.

(Fordította: G. T.)

Ami késik, nem múlik

— A honoráriumot átutaltuk a Képzőművészeti Alaphoz. Ezentúl ott fognak fizetni.

— Nem baj. Karácsonyra mindig jól jön egy kis pénz.

Csak a Hungária kávéházban?

Nincs méltó, termékeny vita
Irodalmunknak fórumán . . .
Pedig volna kérdés elég,
Csak szót rájuk senki se szán.

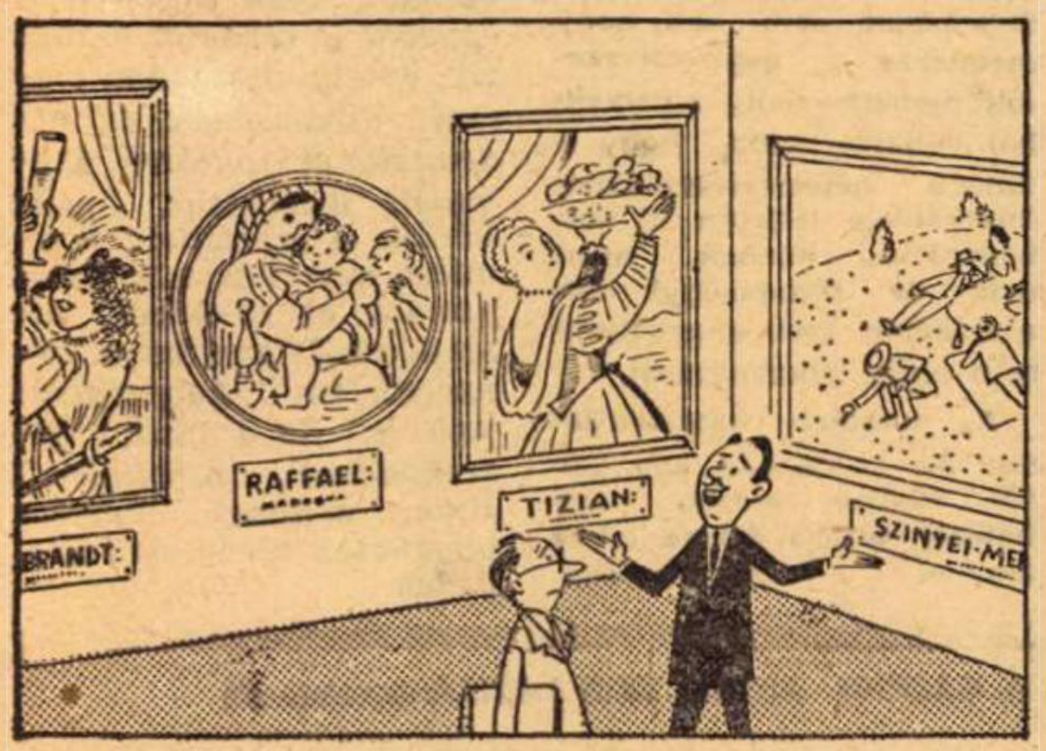
De nem mondhatjuk mégsem azt,
Hogy nem vitázik senki sem . . .
Folyik a szó, harcol az érv
A kávéházban. Ott igen!

Szomorú ezt bevallani,
Még mindig él a balhit, a
Feledni vélt mondás: „Extra
Hungariam non est vita"?

A. G.

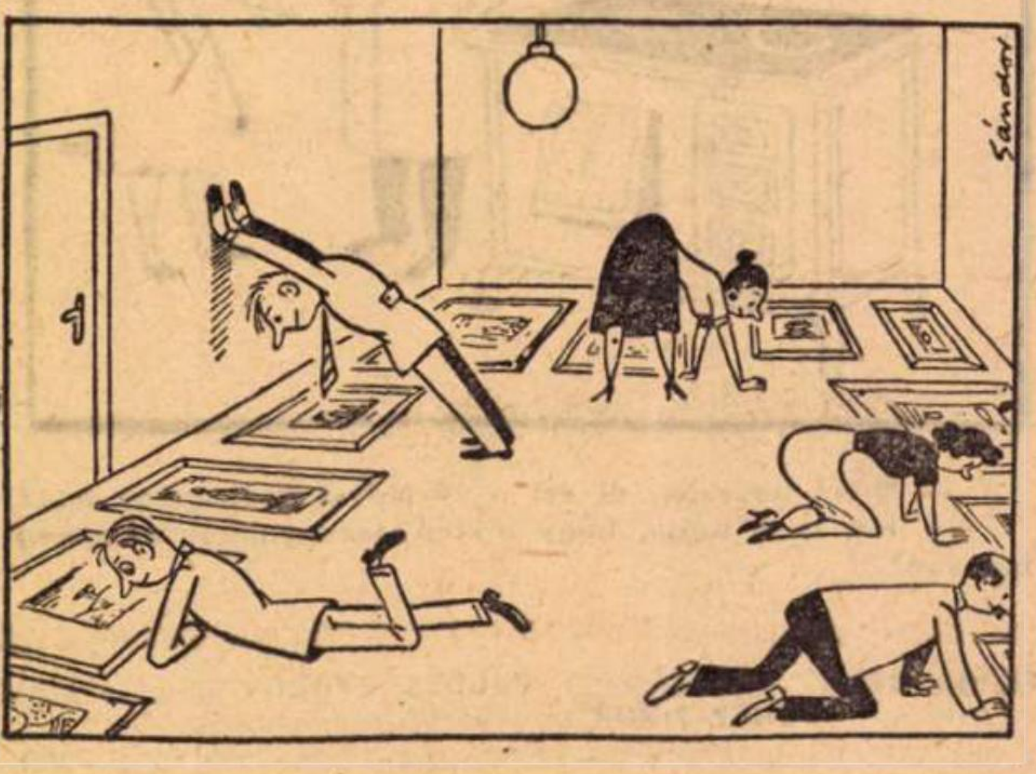
A Műcsarnok vidéken rendezett kiállításainak tapasztalataiból

Egy népművelési előadó, aki nem áll a helyzet magaslatán

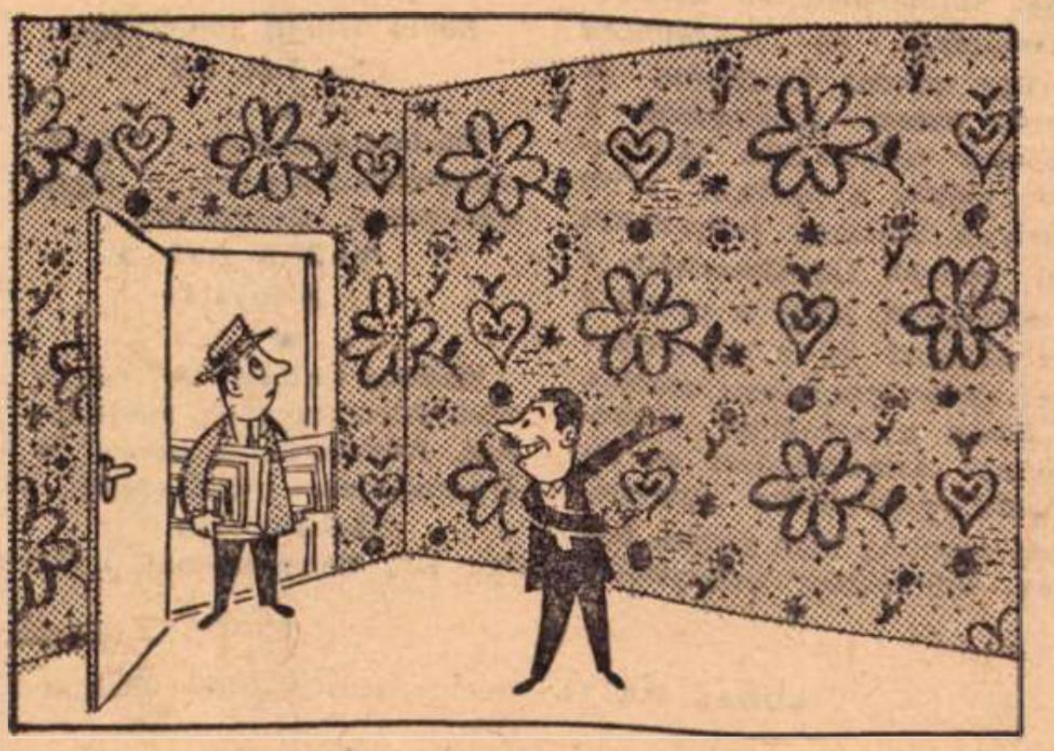

— Köszönjük ezt a szép kiállítást, elvtársam . . . És mondja csak, ezt a sok szép képet tényleg mind az elvtárs festette?

Így képzelik el a kiállítást . . .

. . . ott ahol féltik a falat és nem akarják a képeket felakasztani,

Ha lúd, hát legyen kövér . . .

— Ide gondoltuk a kiállítást . . . Ezen a szép virágmintás falon bizonyára remekül érvényesülnek majd a képek . . .

Le a bürokráciával!

A távirat

Hat óra lehetett, amikor bekopogott hozzánk a postás:

— Távirat! — kiáltotta érdes hangon.

Kezembe vettem a táviratot, s félve bontogattam. „Mielőbbi felgyógyulásodat kívánjuk — a szerkesztőség."

Nagyon megörültem. Jó érzés tudni azt, hogy a betegség idején sem feledkeznek meg az emberről. De ni csak a posta is üzent nekem a távirat másik oldalán. Először hinni sem akartam a szememnek. Ismét elolvastam, a szöveg mégsem változott. Ezt írják:

„A szerves hulladékban, szemétben, ételmaradékban, trágyában szaporodik egészséged legádázabb ellensége a LÉGY. LÉGY óvatos! Irtsd a legyet! Hordd ki a trágyát!".

Őszintén megvallva eddig nem is tudtam, hogy a postavezérigazgatóság ennyire figyelmes. Gondolkoztam magamban, most mit tegyek? Adjak fel nekik köszönő táviratot? Papirt, ceruzát vettem, s írtam.

„Postavezérigazgatóságnak stop. Köszönöm természettudományos felvilágositásukat stop. Óvatos leszek stop. Irtom a legyeket stop. Legyenek óvatosak maguk is stop. Hordják ki mielőbb portájukról a szemetet stop.

Ez volt az első, de nem találtam jónak. Összetéptem, s másikat írtam.

„Postavezérigazgatóságnak stop. Köszönöm szíves figyelmeztetésüket stop. Igérem soha többé nem olvasom el a távirat másik oldalán lévő szöveget stop".

Nem ezt nem lehet írni, még megsértődnek. Végül is letettem a köszönő távirat küldéséről, abban a reményben, hogy az is kap majd ilyen szövegű táviratot, aki ezt a pár sort fogalmazta, s aztán ő is lehet óvatos, irthatja a legyeket és hordhatja a trágyát.

Pusztai Ferenc

Séta – csavarhúzóval

Ha a kis unokámat sétálni viszem a gyerekkocsiban, amelyet március 26-án vásároltunk 700 forintért a Kossuth Lajos utcai Úttörő Áruházban (száma: 00284), kénytelen vagyok magammal vinni a csavarhúzót is. Alig két hónapja használjuk a kocsit, s máris minden része rossz. A gyermek súlya alatt feszülnek a ferdén felszerelt sarokzsaluk, a szegek folyton kihullnak belőle, menetközben meg-megállunk, hogy a kipotyogott csavarokat visszaszereljük. Az elől lévő kapaszkodórúd borotvaéles és végighasította a kocsit beburkoló linoleumot. Mindezekből nem nehéz megállapitani, hogy a gyerekkocsi meosa rossz munkát végzett.

Természetesen írtunk a vállalatnak (Egri Finommechanikai és Vasipari Vállalat, Eger, Postafiók 46), amely a jótállási jegy szerint 6 hónapig garanciát vállal, sőt a kocsit súlyos hibák esetén ki is cseréli. Levelünkre nem válaszoltak.

Miért gyártanak rossz gyerekkocsit, a meos miért engedi át a selejtes árut, végül miért vállalnak felelősséget az áruért, ha a vásárlók panaszait figyelembe se veszik?

Fehér Istvánné

Bp., III., Timár u. 17/b., D/lépcső, III. 56,

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A „Több megbecsülést a Városligetnek!" című cikk a Városliget parkterületének rongálásával foglalkozott. Közöljük, hogy a Városliget zöldterületének karbantartására és védelmére nagy gondot fordítunk. A múlt évben alkalmazott 7 parkőr helyett idén 13 parkőr vigyáz a parkra. Több helyen táblákat helyeztünk el, melyek figyelmeztetik a közönséget, hogy a pázsitra letelepedni és a növényzetet tönkretenni nem szabad. Csupán a parkőrök létszámának felemelésével és figyelmeztető-táblák kitételével azonban nem tudjuk teljes mértékben meggátolni az erőszakos rongálásokat. Szükséges lenne az, hogy a parkot igénybevevő közönség maga is figyelmeztetné azokat, akik nem kímélik a közvagyont.

Barát István főmérnök
Főv. Tan. VB

★

Közbenjárásukra illetménykülönbözetünk ügye kedvezően elintéződött.

VARGA GYULA
Kisgyalán

★

Kedves Ludas! A régen várt fürdőkályhát megkaptuk. Köszönjük a gyors és eredményes intézkedést!

Sághy-család
Bp., III., Nagyszombat u. 3,

Levelek, rajzokban

— És én még azt mondtam, hogy nem megyek feleségül olyan férfihez, aki horkol...

Kevesebb bürokráciát – több emberséget Hetényegyházán is!

Perényi Mártonné a Gheorghiu-Dej Hajógyár dolgozója február 14-én (tessék a dátumot megjegyezni, mert fontos) leutazott Budapestről Hetényegyházára, hogy a tanácstól egy igazolást kérjen. A tanácsnál nem volt megfelelő nyomtatvány, de megigérték, hogy egy-két napon belül beszerzik és postán elküldik. Perényiné várt egy ideig, de az igazolás nem jött. Perényiné irt egy expresszlevelet, arra sem jött meg az igazolás. Erre újból leutazott Hetényegyházára; ennek az útnak már volt eredménye. Mégpedig az, hogy megigérték, miszerint most már igazán meg fogja kapni az igazolást. A jómemóriájú olvasók emlékezhetnek rá, hogy Perényiné február 14-én utazott le először Hetényegyházára. Egy negyedév múlva, május közepén még mindig nem volt a birtokában az igazolás. Közben ceruzát és papirt fogott és kiszámitotta, hgoy mennyibe került neki a meg nem kapott igazolás. Kétszeri leutazás 85 forint, egy expresszlevél 3 forint, összesen 88 forint. További költségek még kilátásban vannak...

Mikor építik fel?

Még 1953-ban 25 000 forint építési kölcsönt kaptam. Emellett körülbelül 25 000 forint értékű építési anyagom már megvolt, amit a Nagykanizsai Városi Tanács építési osztálya is igazolt. Ekkor megbiztam a Nagykanizsai Építőipari Szövetkezetet két szoba — konyha és előszoba építésével. A szövetkezet, habár egyszer már határidőmeghosszabbítást kért 1954 március 31-ig, még ma sem fejezte be teljesen a lakóház építését.

Már számtalanszor felszólítottam őket a munkák befejezésére, de épületemen azóta egy fillér árát sem dolgoztak. Két éve várok már arra, hogy beköltözhessek a lakásomba, de a szövetkezet hanyag és lelkiismeretlen munkája ebben megakadályoz.

FARKAS JÓZSEF
Nagykanizsa,
Homokkomáromi út 28.

Levelek, rajzokban

— Miért nevezték el ezt a tűzhelyet Szépasszonynak?
— Hát nem tudja, hogy a szép asszonyokkal rengeteg baj van?

Bele lehet betegedni...

Negyedik hónapja beteg a feleségem. A kezelések következtében az ő állapota javult, az enyém azonban jelentős mértékben romlott.

A felülvizsgálattal kapcsolatos gyötrelmek leírásához túl sok hely kellene, ezért csak a május 2-től május 7-ig terjedő hét eseményeit igyekszem csokorba kötni. Ezek az események azt bizonyítják, hogy engem, az egészséges férjet mi mindenre kényszerítettek feleségem betegsége miatt.

Május 3., kedd.

Reggel hét órakor már soromra várok a körzeti orvosi rendelőben, hogy kitölthessem azt az igazolást, amelyre a táppénzt adják.

10 óra. Ellenőrző felülvizsgálat feleségem munkahelyén, a Ruggyantaárugyárban. Hosszú sor... Miután feleségem fekvő beteg, csak az iratainak kellett „megjelenniök"; Orvost nem is látok, csak beveszik és pecsétet ütnek rá. Ráment egy délelőttöm...

12 óra. Kerületi rendelőintézet a Visegrádi utcában. Felülvizsgálat... Tévedés lenne azt hinni, hogy az e heti rendkívüli felülvizsgálat, a rendes, heti felülvizsgálatot szükségtelenné tette. Itt ütik rá ugyanis a táppénzhez szükséges igazolásra azt a második pecsétet, amely nélkül egy garast sem fizetnek. Eddig ez elég simán ment, a héten azonban „újítást" vezettek be. Ennek lényege az, hogy jöjjek pénteken, mert ezentúl csak akkor pecsételnek másodszor — amikor jelen van a második pecsételésnél az a körzeti orvos, aki egyébként az első pecsételést is elvégezte. E napi harmadik sorbanállásom tehát még egy pecsétet sem eredményezett!

Május 6., péntek.

Reggel nyolc óra. Hosszabb várakozás után ismét a kerületi rendelő felülvizsgálati helyiségének ajtaja előtt állok. A körzeti orvos, akinek jelenléte szükséges lenne, még nincs itt. Beszéltem vele telefonon, megmondtam, hogy később nem tudok jönni, mert vidékre utazom. Azt mondta:

közöljem ezt a tényt a felülvizsgálaton és kérjem, hogy jelenléte nélkül stemplizzék, majd ő később beírja a beírnivalókat a naplóba. Mindezt előadnám, de egy szemüveges beosztott nő nem hagy végigbeszélni. Jön a második kartársnő. Újra kezdem, hogy megbeszéltem a körzeti orvossal stb. Utasít: hagyjam itt az írást, majd akkor stempliznek, ha itt lesz a körzeti orvos. Menjek el a rendelőjébe és kérjem vissza az iratokat.

Május 7., szombat.

Ezen a napon került sor e heti ötödik utamra, amikor visszakaptam a lebélyegzett cédulát a körzeti orvostól. Hétfőn aztán minden kezdődik elölről...

No már most, aki számolni tud, könnyen összeadhatja: ötször jártam a héten orvosi fórumoknál. Körzeti orvosnál, ellenőrző orvosnál, az ellenőrző orvos ellenőrző orvosánál. Ötször álltam sorba, ötször foglalkoztak feleségem betegségével — papíron. Csak azt nem tudom, mit csinál egy egyedülálló ember, ha fekvő beteg? Akkor ki járja végig ezeket az utakat, kinek a szabadideje megy rá minderre?

A táppénz kifizetését ellenőrizni kell. De talán valamivel kisebb bürokráciával!

Sásdi Tibor

Autóbusz van, sofőr nincs

Egy hónappal ezelőtt a székesfehérvári úttörőház egy 30 személyes autóbuszt kapott.

A buszhoz azonban sofőr is kell. Ezért az Oktatásügyi Minisztériumhoz fordultunk, hogy egy gépkocsivezetői állást igényeljünk. Hiába! Kérésünk már a megyei tanács oktatási osztályán elakadt, ahol azzal az indokolással utasitották vissza kérésünket, hogy a városi tanácsnak két gépkocsivezetője is van, vezessék ők felváltva az autóbuszt. A megyei tanács oktatási osztálya, mikor ezt a határozatot hozta és kérésünket továbbította, annyi fáradságot sem vett, hogy megnézze a gépkocsivezetők menetleveleit, amelyekből láthatta volna, hogy a tanács gépkocsivezetőinek munkaideje teljesen ki van használva. Közben most már az Oktatásügyi Minisztérium sem engedélyezte a sofőr alkalmazását.

Az autóbusz használatlanul áll és csupán egy sofőr kellene ahhoz, hogy hatezer úttörő öröme teljes legyen.

Szabó Jenő

Szegedi titok

Megnőtt Szeged kereskedelme és észrevétlenül kinőtte az üzleteket. Közben a belváros közepén, a régi Párizsi Nagy Áruház lehúzott redőnyei mögött, elhanyagolt helyiségeiben, ömlesztett levéltári anyagot tárolnak.

A régi áruház pultjai, polcai, raktárai még megvannak, csak a rendelet, egyedül a rendelet hiányzik, amely visszaadná eredeti hivatásának az érdemtelenül raktárrá degradált üzletházat. Joggal kérdik a szegediek, hogy miért nem helyezik újból üzembe az áruházat, hiszen ezzel javulna a kereskedelem helyiséghiánya is. Ez a tanács kereskedelmi osztályának titka, melynek nyitjára ugyancsak kíváncsiak Szegeden.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TÖNCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.- 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.